

BRÓDY JÁNOS: Szabadnak születél

Itt születél ezen a tájon, itt ringatott az édesanyád
Itt indultál el az útra, s itt jártad ki az iskolát
Itt élnek a barátaid és itt találtad meg szerelmedet
A nagyvilágon e kívül nincs máshol helyed

Itt fogadtad szívedbe az Írást és a Gondolatot
Itt eszméltél magadra, és itt volt mindig az otthonod
S most itt mondják neked elvakult sötét lelkű ostobák
Keress magadnak máshol hazát

Ne törődj vele, hogy mit mondanak
Az vagy, akinek tartod magad
Még akkor is, ha szembe fúj a szél

Ne törődj vele, hogy mit mondanak
Az vagy, akinek tartod magad
Ne feledd el, hogy szabadnak születél

Ne hagyd, hogy lelked mérgezzék a hazug előítéletek
Ne hagyd, hogy korlátok közé szorítsák szabad szellemed
Ha Kölcsey és Vörösmarty nyelvén szól az éneked
A nagyvilágon e kívül nincs máshol helyed

Tudom, hogy nehéz elfeledni mindazt, amit nem lehet
De ne add fel a szíved mélyén élő szép reményeket
Kárpátok gyűrűjéből szállj fel szabad madár
Érted is szól a harang már

Ne törődj vele, hogy mit mondanak
Az vagy, akinek tartod magad
Még akkor is, ha szembe fúj a szél

Ne törődj vele, hogy mit mondanak
Az vagy, akinek tartod magad
Ne feledd el, hogy szabadnak születél

Sose feledd, hogy szabadnak születél.

Falunkban az amerikai hadsereg képviselői

A 2017-es év egyik legjelentősebb katonai eseménye hazánkban és Közép-Európában a Saber Guardian 2017 elnevezésű hadgyakorlat. Ezt a gyakorlatot az Egyesült Államok hadseregének Európában állomásozó katonai szervezetei támogatják, és célja a hiteles kollektív védelmi képességek demonstrálása. Ez lehetőséget teremt a Magyar Honvédség számára is a képességek kipróbálására és a szövetséges együttműködés hatékonyságának elmélyítésére.

Ezt a hadgyakorlatot az elmúlt években főleg Ukrajnában, Bulgáriában és Romániában rendezték meg, az idei évben azonban a nagyobb méretek miatt Magyarországot is bevonták a szervezők. „A gyakorlat lényege a kollektív kiképzés és felkészítés Európa védelmére. A NATO varsói csúcstalálkozóján tett ígéretek alapul véve el akarunk jutni a biztosítási intézkedésektől az elrettentésig, valamint biztosítani akarjuk partnereinket és szövetségeseinket afelől, hogy a NATO és az Egyesült Államok egyaránt erősen elkötelezett a Fekete-tenger térségének biztonsága mellett.” - mondta el Tim Levley vezető szervező a magyar honvédség honlapján.

Magyarország a „Szentesi fokos 2017” keretében július 2. és 6. között kapcsolódott be ebbe a műveletbe. Ekkor az amerikai erők átszortosítási gyakorlatot hajtottak végre a Mosoni-Dunán egy pontonhidat felépítve, és felkészültek az éjjeli, valamint a nappali átkelésre is. A hadgyakorlat részeként a US Army tisztjeinek egyik egysége, a Civil kapcsolattartási csoport látogatást tett Kónyban is.

A hadsereg tisztjei Mikaelien százados vezetésével 2017. július 3-án érkeztek községünkbe, feladatuk pedig az volt, hogy egyrészt tájékoztassák a civil lakosságot a hadgyakorlat részleteiről, másrészt pedig maguk is gyakorolják a kapcsolattartást. A csoportot az önkormányzat épületében fogadták, ahol beszélgettek Aller Imre polgármesterrel, valamint helyi lakosokkal is. A százados és az egység tagjai elsőként bemutatkoztak, majd rövid tájékoztatót tartottak a hadgyakorlatról, valamint felhívták a figyelmet, hogy bármilyen, azzal kapcsolatos lakossági probléma vagy kérdés esetén forduljanak nyugodtan hozzájuk.

Ezután kötetlen beszélgetés kezdődött a helyiekkel, ahol a hadsereg tisztjeit leginkább az érdekelte, mi a véleménye a különböző generációknak a NATO-ról, milyen biztonsági kockázatokat látnak a jelenben és a jövőben,

valamint hogy általánosságban hogy élték meg az 1989 óta bekövetkezett változásokat. Községünk lakói elmondták, hogy a NATO-ról kialakított kép alapvetően pozitív, és nagy megnyugvást jelent a világ legnagyobb katonai tömbjének védelme alá tartozni. Biztonsági kockázatként a nemzetközi terrorizmus térnyerése merült fel.

A tájékoztató és megbeszélés után a látogatás még kötetlenebb formában folytatódott. Az önkormányzat vendégül látta a US Army képviselőit, akik ezt követően meg kívánták tekinteni a kónyi templomot is. Itt Brezina Balázs atya fogadta őket, aki bemutatta nekik a templomot, ami teljesen lenyűgözte a tiszteket, ugyanúgy, ahogy Kóny hosszú történelmi múltja is.

A US Army tisztjei végül feladatukat teljesítve jó benyomásokkal távoztak községünkől.

Csikai Gábor

Aktuális önkormányzati hírek

Márciusi számunk megjelenése óta is jelentős változások történtek falunkban. Ezekről adott rövid tájékoztatást Aller Imre polgármester.

- A legfontosabb, mindenkit érintő ügyek természetesen a várható fejlesztések – kezdte a polgármester. - Ezek közül a legkomolyabb munkát és legnagyobb változást a piac tér kialakítása jelenti. A 2013 óta tervezett beruházás végre kezdetét veheti, és ezzel az évek óta kihasználatlan régi sportpályára új élet költözik. De akár úgy is mondhatnám, hogy régi szerepét nyeri vissza, hisz ezt a helyet máig Vásártérnek nevezik. Itt fedett és nyitott árusítóhelyeket hozunk létre, valamint irodákat és egyéb kiszolgáló helyiségeket. A terület rendezésre is sor fog kerülni, parkolók és út is létesül. További fontos fejlesztések várhatóak a Szociális és Gyermekejéltési Alapszolgáltatási

Központban valamint a Családi napköziben/bölcsődékben. A központban az informatikai hálózatot tudjuk fejleszteni, míg a napközik/bölcsődék esetében az udvart újítjuk meg. Ide modern játékok kerülnek majd, épül egy fedett pavilon, és a kerítést is lecseréljük. Ezek a fejlesztések Európai Unió támogatásából valósulhatnak meg.

Aller Imre ezután áttért az általános ügyekre:

- Önkormányzatunk, ahogy az elmúlt évtizedekben is tette, roppant fontosnak tartja a helyi gyerekek támogatását. Ennek különböző módjai vannak, ilyen az is, hogy a rendelkezésre álló eszközeinkkel segítjük őket. Erre jó példa a közelmúltból, hogy rendezvényeinken való egész éves szereplésük jutalmaként támogattuk az iskolai énekkar kirándulását, az óvodásokat pedig ingyenesen utaztattuk a nyári úszótanfolyamra.

A polgármester még egy dologra kívánt reagálni:

- Nem tudok szó nélkül elmenni azon hangok mellett, melyek azt állítják, hogy nem teszünk meg mindent a 2014-ben tett választási ígéretünk teljesítése érdekében, mint például a tanuszoda és a várossá válás kérdése. Ezekkel kapcsolatban a következőket tudom elmondani. A tanuszodára a 2014-es kormányzati ígérettel ellentétben nem írtak ki pályázatot, hanem azok állítólag a járási központokban fognak létesülni. Persze az, hogy tényleg megvalósulnak-e még a jövő zenéje. A várossá válás ügyében viszont megváltozott a jogszabályi környezet, hiszen 2015-ben visszamenőleges törvénymódosítással átírták a feltételeket. Például a minimális lakosságszámot 10000-re emelték, így téve lehetetlenné sok, Kónyhoz hasonlóan központi szerepet betöltő község várossá válási álmait.

Az Olimpiai Láng Kónyban

Az EYOF (Európai Ifjúsági Olimpiai Fesztivál) az olimpiai mozgalom harmadik legjelentősebb eseménye. A rendezvényt az Európai Olimpiai Bizottság szervezi minden páratlan évben, és jogosult arra, hogy használja az Olimpia összes jelképét és szimbólumát, például az ötkarikát és az olimpiai lángot is. A nyári játékokon 48 európai ország ifjú sportolói 9 sportágban (atlétika, kerékpározás, torna, cselgáncs, úszás, tenisz, kosárlabda, kézilabda, röplabda) mérik össze tudásukat.

A 2017-es évben Győr ad otthont ennek a rangos rendezvénynek július 23. és 29. között. 3000 versenyző érkezik a városba, és ők remélhetőleg szurkolók tízezrei előtt mérkőznek meg egymással a különféle sportágakban. A rendezvény programjának hivatalos része az azt megelőző fáklyafutás is, melynek során a szervezők igyekeztek a lehető legtöbb helyre eljuttatni az olimpiai lángját és szellemiségét.

A láng nagy utat tett meg az országban. Az első körben az ország városaiba vitték el a fáklyát, míg a második körben a győri kistérség és a város vonzáskörzetének jelentősebb településeire jutott el az olimpiai egyik legfőbb jelképe. Ezen út során az olimpiai láng látogatást tett községünkben is.

2017. június 26-án 12 óra 20 perckor érkezett meg Kónyba a fáklya és azt hozó delegáció. Községünk polgármestere, Aller Imre vette át a lángot Jakab Petrától a szervezőbizottság képviselőjétől a szép számban megjelent közönség előtt, melyet az érdeklődő helyiek mellett a Szociális központ napközi táborának résztvevői és a társtelepülések delegációi alkottak.

Aller Imre elmondta, hogy ez egy történelmi pillanat a falu életében, és nagy megtiszteltetés. Ezután megköszönte a szervezőknek, hogy bár Kóny nem tartozik a győri kistérséghez, mégis olyan jelentős, Győrhez kapcsolódó településnek tekintették, ahová el kell juttatni ezt a fontos jelképet és üzenetet. „Az pedig, hogy Győr ennyire kiemelkedő nemzetközi eseményt rendez, bizonyítja a város gazdasági erejét” - mondta még el a polgármester. Ezt követően a gyermektábor olimpiájának győztesei vehették át jutalmukat Aller Imrétől, Jakab Petrától valamint Hugoo-tól, az EYOF kabalafigurájától, aki ugyancsak tiszteletét tette a rendezvényen.

Ezután a polgármester átadta a fáklyát Göncz Mariettának, akinek vezetésével az olimpiai láng megkezdte az útját a községben. Az út során még Kovacsics Tamás, Takácsné Bognár Beatrix, Milus Barbara valamint Tárkányi Norbert - akik a 2016. őszi I. Kónyi KOCO-GO versenyen szép eredményt értek el - futottak a lánggal. A Kölcsény utca-Vörösmarty utca-Dózsa-utca útvonalon haladva eljutott az óvodáig, ahol kis óvodásaink élő képpel és nagy örömmel várták azt, majd a Rákóczi utcán folytatta útját, ahol az idősek napközi otthonának tagjai várták ugyancsak nagy lelkesedéssel. A láng végül a Soproni úton ért vissza a Kerék-tó Szabadidőközpontba. Itt még lehetett vele fotózni, valamint a gyerekek körében nagyon népszerű Hogooval is, aki rengeteg autogramot is kiosztott. Községünket végül 13 órakor hagyta el az olimpiai láng, hogy más helyekre is elvigye az olimpia üzenetét: gyorsabban, magasabba, bátrabban!

Cs G.

A maga kis egyszerűségéből mindig fölfele tudott lépni”

– Emlékezés Dömötör Istvánra, falunk krónikására

Korábbi lapszámunkban új sorozatot indítottunk, melyben községünk azon lakóit, egyesületeit mutatjuk be, akik kiemelkedő közösségi munkájukkal hozzájárultak falunk mindennapjainak szebbé, hasznosabbá tételéhez, és ezzel kiérdemelték, hogy Kónyi Községért Díjjal ismerjék el tevékenységüket. 1995-ben Dömötör István vehette át a megtisztelő elismerést évtizedes közösségi munkájáért és amatőr helytörténeti kutatói tevékenységéért. Sajnos ő már nem lehet közöttünk, így emlékét fia, ifjabb Dömötör István segítségével idézzük fel, valamint részleteket olvashatnak Istók bácsi helytörténeti munkáiból is.

Ifjabb Dömötör István így emlékezett édesapjára és életükre:

„Mi földműves család voltunk, olyan 16-18 hold földdel, amit a házasodó szüleim kaptak, aztán később még vettek is hozzá. Abban aztán szakadásig dolgoztunk, én például már 10 évesen arattam. Aztán kuláksorba kerültünk. Itt nem a földbirtok mennyisége volt a meghatározó, hanem az, hogy a rendszer nem engedte a „kizsákmányolást”. Akinél pedig szolga volt régebben, az már kizsákmányolónak számított, így mi is kulákok lettünk. Ez a tény nagyon megtörte a családot. Rengeteget éhezünk, nélkülözünk azokban az időkben. Én akkoriban suhanc gyerek voltam, és előfordult az is, hogy az iskolába még ennivalót sem tudtam vinni. Van egy emlékezetes példám is erről. Volt egy osztálytársam, akinek az apja „sorompó-leengedő bácsi” volt, és ebből három gyereket meg a feleségét is eltartotta. Egyszer épp indultam iskolába, mikor ennek a férfinak a felesége ott volt nálunk. Akkor én kérdeztem anyámtól, hogy mit tudok én vinni az iskolába? Azt mondta: fiam, még zsíros kenyeret sem tudok adni. Erre megszólalt a néni, hogy ne sírjál Pisti, majd én küldök a Sanyitól egy szelet kenyeret. Tehát ők abból a fizetésből meg tudtak élni ötten, mi meg éjt nappallá téve dolgoztunk, és nem volt egy betevő falatunk.

Aztán jött a téesz-világ. Négy is alakult akkor a faluban. Míg a téesz-telep nem épült fel, addig a lovak, tehének a házaknál voltak, így hozzánk is kerültek lovak, aztán később tehének is. Így lett apám a téesz állattenyésztési brigádvezetője. Ebből 56-ban majdnem baja is lett. Aznap, mikor az utcára vonultak az emberek, itthon megfejték a teheneket, de nem volt a lovaskocsira ember, aki elvigye a tejet. Apám fölpackolta hát a tejet, aztán befogta a lovakat, és elindult velük a csarnokba. Akkor még a templomnál volt minden: paplak, iskola, tanácsháza, ő meg áthajtott a kocsiról, de szerencsére akadt olyan tisztességes ember, aki azt mondta: ne bántsd, mert ő csak a munkáját végzi!

A munka mellett aztán apám több tisztséget is betöltött a faluban. A sorrendet nem tudom, de volt többek között a Hazafias Népfront helyi elnöke, a tűzoltóság parancsnoka, sőt jó pár évig egyházatya is. De ha tett valamit a faluért, azt ő mindig ingyen tette, ezekért a tevékenységekért soha nem kapott egy fillért sem. A téesz után Nagyszentjánoson,

az Édesipari Célgazdaságban dolgozott magtárvezetőként. Itt zömében mogyoró, mandula meg hasonló termékekkel foglalkoztak, amik az édesipar alaptermékei voltak. Ott is lakott, csak hétvégeként járt haza. Elég sokáig dolgozott, nem ment nyugdíjba 60 évesen, már hetven is elmúlt, mikor nyugalomba vonult.

Egy időben aztán elkezdett gyűjtögetni mindenfélét Kónyról, lényegében néprajzkutatói feladatot végzett. Úgy érezte, hogy ebben szeretne előre lépni kicsit, és valamit így is tenni a faluért. Ebben némelykor besegített neki Szabó József, aki most a Hazánk Kiadó igazgatója. Amikor a papa a Hazafias Népfront kónyi vezetője volt, Szabó József a megyeié. Innen az ismeretség. Az Ő segítségével jelentek meg néha a Kisalföldben apám írásai. Ezeket maga írta, senki sem segített neki, nem volt írődeákja. Ezért becsültem én nagyon apámat, és nekem mindig is példaképem maradt, mert egy nagyon szorgalmas, tisztességes, becsületes ember volt, rengeteget tett a faluért is. A maga kis iskolai végzettségével, nyolc általánossal, meg kisebb tanfolyamokkal, bele mert vágni falunk eseményeinek kutatásába, megörökítésébe, közzétételébe. Ez merész, nagy lépés volt. Én ezért tisztetem őt. Nagyon érdekelte őt a falu sorsa, múltja, jelene, jövője és értékelt is azt. A maga kis egyszerűségéből mindig fölfele tudott lépni, mert nagyon fontos dolog, hogy valaki bízzon magában és merjen. Én nagyon büszke voltam rá, mikor munkája elismeréséért a Kónyi Községért Díjat megkapta, hogy az önszorgalomból végzett munkáját így értékelt a falu.”

Részletek Dömötör István helytörténeti munkáiból Visszaemlékezés a kónyi dalosmozgalomra, 1988.

„Az 1936-os esztendő nagyon ünnepélyes volt az énekkar számára. Június elsején, pünkösdhétfőn tartottuk meg a zászlószentelést. Évek óta gyűjtöttünk a zászló-alapra, végre most sikerült. Felszenteltettük a szépen hímzett selyemzászlót. Egyik oldalán szent Cecília látható a hárfával Kónyi Összetartás Dalárda – felirattal, másik oldalon a magyar címer Szállj, szállj magyar dal, dicsérd az Istent - felirattal. Délután két órakor ünnepi mise keretében szentelte fel a zászlót Dr. Keszthelyi Gyula felsőházi tag, szeretett esperes plébánosunk. A zászlóanyai tisztséget Vitéz Nemes Burza Árpád tábornok úr felesége, Kiss Margit töltötte be. A szentelés után a zászlórúdba hagyományos szokás szerint zászlószöveget vertek be mindazok, akik hozzájárultak a zászló elkészítéséhez. Utána mindjárt három órakor dalosünnepet tartottunk a Hangya vendéglő nagytermében a markotabödögei, a csécsényi és a rábaszentmihályi dalárdák bevonásával. (...)

Ettől a naptól kezdve minden szereplésünkre zászlónkkal vonultunk fel és a feltámadás, az úrnapi körmeneteken is így vettünk

rész. Zászlónkat azóta felújítottuk, tisztelettel és szeretettel őrizzük a kónyi templomban. Igen mutatós volt szép öltözetünk is: sötétkék nadrág, fehér ing, sötétkék mellény, fejkönön egyensapka. Árát a szereplések, színdarabok, multságok bevételeiből szedtük össze. Sötétkék koralakú sapkánk volt fekete simléderral. Körbeszaladt rajta fehér-kék ripsz szallag és egy fonott arany zsinór. Elöl közepén a dalárdajelvény díszítette. Sajnos sapkáink már mind elkoptak. Csak a régi fényképek őrzik az emléküket.”

„Vissza kell még emlékeznünk **énekkarunk belső életére**, arra a baráti, kellemes légkörre, ami összetartotta a kórus tagjait idestova húsz éven keresztül. Próbáinkat hetenként kétszer, kedden és pénteken este tartottuk az iskolában. Akármilyen fárasztó munka után is igyekeztünk mindenki eljutni a próbára, mert az énekítés segített a fáradt testnek is. A nagy munkaidőben, a nyári iskolai szünetben ritkábban jöttünk össze,

inkább ősszel és télen volt a tanulás ideje. Csányi Mihály karnagyunk türelmesen, szólamonként tanított meg bennünket, amíg a fülinkbe ment a szólam, hiszen kottát egyikünk sem ismert. (...) Voltak jó énekesek, akik a gyengébbek fülebe énekeltek, hogy azok is megtanulják. Ha már jól tudtuk a szólamokat, akkor összepróbáltuk és addig csiszoltuk, amíg szépen nem szólt. Úgy megszerettük az énekkarban tanult dalokat, hogy a kocsmában, vagy egymás között is elénekeljük őket. Karnagyunk fegyelmet tartott a próbákon és a szereplésekkor is, ha mentünk vagy utaztunk valahová. (...) Mi, dalosok, összetartottunk. Ha valaki kihúzott közülünk, vagy ellentétet szított /ilyen is volt/, az vagy elment, vagy észhezértítettük. A bajba jutott dalostársakat segítettük, ha beteg volt, meglátogattuk, névnapján énekkel köszöntöttük. Mihály napján, karnagyunk névnapján szerénadót adtunk neki. Így mindig együtt élt a dalolásban a baráti társaság.”

Visszaemlékezés a kónyi verbunkos táncra, 1990.

„Most, amikor már több mint 43 éve nem táncolta az ifjúság a verbunkos táncot, szervezés indult a tánc felélesztésére. A szervezésben fő szerepet vállalt Borsodi Lajos plébános urunk és mint zenezsolgáltató a tánchoz /tangóharmonikával/, Edvi Jolán kántornő a fiúk ruházatát szervezte és gyűjtötte össze, Tóth Gyula nyugdíjas, mint lelkes régi táncos, volt a tánc betanítója, én Dömötör István nyugdíjas a tánc betanításánál és gyakorlásánál segítkeztem, és egyben a tánc filmfelvételét szerveztem, hogy megmaradjon emlékül ez a szép, ősi szokás.

Az általános iskola felső tagozatából kellett a fiúkat megszervezni, az idősebbek már nemigen hajlamosak rá. Ezek a fiatal fiúk még inkább megkedvelték.

A tíz főből álló táncsoport többszöri gyakorlás után 1988. év őszén a kónyi búcsúkor a templom téren nagy sikerrel eltáncolta, elég nagy számú közönség előtt. Reméljük, a többi fiatal is kedvet kap hozzá, és megmarad ez a szép szokás községünkben.

Ezt az írást azért örökítem meg, mert ha mi, pár idős táncos elmúlunk, az utókor legalább írásban olvashassa az ősöknek szokásait, emlékeit.”

Emlékeim a nádaratásról 1991.

„Fiatal legénykoromban én is arattam nádat. A község határában 90 kh (kataszteri hold) nádas van. 1945 előtti időben a győri székeskáptalan tulajdona volt, de a községhatár szélén, Barbac határában is van egy nádas terület, herceg Eszterházy tulajdona nagyobb része, de volt egy része a község lakosságának is. Mivel akkoriban a község házáinak a nagyobb része, 90%-a nádas volt, mindenki igyekezett a maga részéről téli időben nádat aratni, mert nem kellett úgy vásárolni, pénz kiadni érte. Részes munkával lehetett aratni. Az aratás után ki kellett a tórol szállítani a tópartra, és ott részelt meg az uraság, és utána lehetett hazaszállítani. A községben a legtöbb ember tudott nádat aratni, és voltak, akik elmentek vidékre, a Fertő-tóra és a Balatonra is, mint summás munkás pénzért aratni. Ott kaptak szállást, étellemezést és kéthetenként hazautazást. Mivel télen más munka nem volt, így volt egy kis kereseti lehetőség. Minden kéve nádnak megvolt a munkabére, természetesen a kéve méretének meg kellett lenni.

A nádaratást vízben csónakról, télen jégen kellett végezni. Meg volt hozzá a felszerelés: nádarató kasza és fapapucs, amely a csizmát és a lábat is védte a nádarlótól. Ha télen sík jég volt a tón, akkor tolókaszával gyorsabb volt az aratás, és a tolókaszából kellett kiszedni a nádat és kévébe kötni. Egy marék nád volt a kötő, és ezzel volt a nádkéve bekötve. A Fertőn és a Balatonon dróthuzalba volt kötve és egyenlő méretnek kellett lennie a kévének. (...) A nádnak különböző fajtái vannak, például névleg nem tudom, de úgy minőségre a kónyi nád vékonyabb, tömörebb és tartósabb, mint a balatoni, az vastagabb szálú, de puhább anyagú, és a háztetőn gyorsabban korhad, mint a kónyi tói nád, az tartósabb.

Most már nem olyan fontos a községnek, mint valamikor, mert a községben csak három nádas lakás van, így nincs olyan nagy szükség a nádra, és már ez a mai utókor nem is tudja aratni se a nádat, se a gabonát. A fejlődés ezt hozta, már csak emléke maradt.”

Egyházközségi tagok a '70-es évekből

Irodalmi arcképvázlatok

Az irodalom, benne a kötetes, évszázadokon át összetartó erőt jelentett és jelent ma is minden nemzet, köztük a mi nemzetünk sorsának alakításában, a nemzeti – hazafias érzés és tudat, az erkölcs formálásában. Új rovatunkban 2017. augusztusi számunktól kezdve; kerek évfordulóra emlékezve, vagy különleges aktualitásuk miatt nagy költőinket, íróinkat, politikusainkat idézzük meg, mutatjuk be. Elsőnek Arany Jánosra emlékezünk, születésének 200. évfordulóján.

Arany János (1817-1882) nevének hallatán „Toldi Miklós képe... lobog fel nekünk”, az irodalomtörténet pedig a Petőfi - Arany - Tompa, nagy költői hármastagjaként tartja számon. Öreg szülők gyermekeként született, 200 éve, 1817 március 2-án, gyermekkorában – szelíd, nyugodt légkörben él – magába szívja a hajdúklakta környék sajátos mesekincsét, mondáit, legendáit. Debrecen, Kistűszállás, vándorszínészet -miként Petőfié is- az útja. Apja Arany György, távolléte alatt megvakult, édesanyja Megyeri Sára néhány hét múlva meghal. Arany mindezt felelősnek érzi magát.

Nagyszalontán – ahol ezek után véglegesen letelepszik, és feleségül vesz egy árvalányt, Ercsey Juliannát, - hivatali feladatokkal, apró kis peres ügyekkel foglalkozik, mint másodjegyző. Végig éli az 1843-44-es országgyűlés utáni megyei

harcokat, látja a bocskoros nemesség elmaradottságát, a nemesi liberális párt elvtelenségét, a konzervatívok korlátoltságát. Ez készteti arra, hogy 1845-ben írni kezdje „Az elveszett alkotmány” című vígeposztát, mellyel – és az 1846-ban írt „Toldi” -val elnyeri a Kisfaludy Társaság pályadíját. A trilógia második tagja a „Toldi estéje”, a harmadik a „Toldi szerelme”.

Arany Jánost közelről érintik az 1848-49-es forradalom és szabadságharc eseményei. 1848 áprilisában Pestre utazik Petőfi Sándor hívására (barátságukra arcképvázlatunkban csak éppen utalhatunk). Elvállalja a Nép Barátja napilap társszerkesztését, Vass Gerebennel. 1848 őszén nemzetőrnek áll be Aradon, ekkor írja a „Nemzetőr dal” című versét. 1849 elején Aranyék magukhoz veszik Petőfi fiát, Petőfi Zoltánt. Menekülő, bujdosó írók húzódnak meg nála: Vörösmartynak, Bajzának ad átmeneti menedéket, de csakhamar neki is menekülnie, bujdosnia kell, letartóztatását várja.

A szabadságharc leverése után Arany Geszten nevelősködik, majd 1851 őszén a nagykőrösi református egyház hívja meg tanárnak, az újjászervezett főgimnáziumba. Elsiratja barátját és harcostársát Petőfit, („Emlények” c. vers.) és a szabadságharc bukásának okait kutatja. A nagykőrösi korszak kiemelkedő és egyben sokat

vitatott alkotása a „Nagyidai cigányok” című szatíra, melyben Arany hangja a harag, a korholás, a szatíra, a „nemzeti hibák” ellen, melyek miatt harcát a nemzet elvesztette. Arany nem egyszer lázad is, ki akarja mondani a végső szót: „Leteszem a lantot. Nyugodjék. Tőlem ne várjon senki dalt...” de ezt soha nem tudja megtenni.

Nagykőrös a balladák korszaka is, melyek zömét a történelmi balladák alkotják, („Szondi két apródja”, „Szent László”, „Mátyás anyja”) de megjelennek a paraszt balladák, („Ágnes asszony”) majd az Őszikék korszakban gazdagabbá válik a paraszti jelleg („Tengeri hántás”, „Vörös Rébék”), és a magyar nagyvárosi költészet nyitányaként a kapitalizmus haláltánc-tematikája („Hídatavás”). A reménytelenség, a hitvesztés, a megsemmisülési vágy örvényéből a Világos utáni világból kivezető utat jelentették a balladák, mint a nemzeti eszmét szolgáló, a nemzet öntudatát élesztő, a Világos utáni helyzetben a helytállást példázó művek.

E korszakban megtaláljuk a nem balladai verseket, a falut bemutató életképeket. („Furkó Tamás”, „A falu bolondja”, „A fülemile”, „A bajusz”, „A vén gulyás”...) A versek közül kiemelkedik a „Családi kör”, melynek hangulata Arany közösség eszményét fejezi ki, a nemzet családis, patriarchális egységét, jelen van

Arany János: EPILÓGUS

Az életet már megjártam.
Többnyire csak gyalog jártam,
Gyalog bizon'...
Legfőlebb ha omnibuszon.

Láttam sok kevély fogatot,
Fényes tengelyt, cifra bakot:
S egy a lelkem!
Soha meg se' irigyeltem.

Nem törődtem bennülővel,
Hetyke úrral, cifra nővel:
Hogy' áll orra
Az út szélén baktatóra.

Ha egy úri lócsiszárral
Találkoztam s bevett sárral:
Nem pöröltem, -
Félreálltam, letöröltem.

Hiszen az útfélen itt-ott
Egy kis virág nekem nyitott:
Azt leszedve,
Megvolt szívem minden kedve.

Az életet, ím, megjártam;
Nem azt adott, amit vártam:
Néha többet,
Kérve, kellve, kevesebbet.

Ada címet, bár nem kértem,
S több a hír-név, mint az érdem:
Nagyravágyva,
Bételt volna keblem vágya.

Kik hiúnak és kevélynek -
Tudom, boldognak is vélnek:
S boldogságot
Irigy nélkül még ki látott?

Bárha engem titkos mételey
Főlemeszt: az örök kétely;
S pályám bére
Égető, mint Nessus vére.

Mily temérdek munka várt még!...
Mily kevés, amit beválték
Félbe'-szerbe',
S hány reményem hagyott cserbe'!...

Az életet már megjártam;
Mít szívembe vágyva zártam,
Azt nem hozta,
Attól makacsul megfoszta.

Egy kis független nyugalmat,
Melyben a dal megfogyanhat,
Kértem kérve:
S ő halasztá évrül-évre.

Csendes fészket zöld lomb árnyán,
Hova múzsám el-elvárnám,
Mely sajátom;
Benne én és kis családom.

Munkás, vídám öregséget,
Hol, mit kezdtem, abban véget...
Ennyi volt csak;
S hogy megint ültessenek, oltsak.

Most, ha adná is már, késő:
Egy nyugalom vár, a végső:
Mert hogy' szálljon,
Bár kalitja már kinyitva,
Rab madár is, szegett szárnyon?

(1877. július 6.)

mindaz az emberség, nyugalom és biztonság, melyet Arany a nép legfőbb erejének, jövője biztosítékának érzett.

Arany János 1860 őszén végképp Pestre költözik, de ezt hamar megbánja. 1863-ban jelenik meg a „Buda halála”, mely a nemzetre nehezítő végtetéről szól, de ezt a végtetet nem mondja, szükségszerűnek, elkerülhetetlennek. A „Buda halála” a nemzeti történelem vereségeinek, a Mohácsi Világosig vonuló katasztrófásorozatoknak mítoszi értelmezése. 1865-ben karjai között hal meg Juliska lánya Nagyszalontán – így szó sem lehetett a Szalontára költözéséről. 1867-ben jelennek meg újabb költeményei, köztük „A walesi bárdok” is. 1868-ban meghalt a szabadságharc köréből utolsó társa Tompa Mihály. 1873-ban akadémiai jutalomban részesül verseiért. 1873-ban felajánlják neki Toldy Ferenc

üresen maradt katedráját, de nem fogadja el. 1877-ben otthagyja az Akadémiát, melynek titkára volt. 1879-ben befejezi a Toldi trilógia harmadik részét a „Toldi szerelme”-t.

1877 nyarát a Margit-szigeten tölti, most következik életének utolsó nagy lírai szakasza: az Őszikék korszaka ez, a kései kesernység, meghatott, s megkapó szépségű lírai verseké. Most önmagáról és a világról többet mond ki, - mert többet ismert fel- mint korábbi korszakaiban. Változtatni nem tudna már többé önmagán sem, a világon még kevésbé. Sorsa már betelt, parancsoló szükség szembe néznie vele. („Tamburás öreg úr”, „Vásárban”, „Epilógus”).

Gyulai Pál említi, hogy Arany a halála előtti hetekben állandóan Petőfiről beszélt, akinek szobrát akkor készültek felállítani a Duna-parton, részt akart venni a leleplezési ünnepségen. Légzőszervei

miatt sokat betegeskedett, óvatosan, bebugyolálva járt csak ki a szabadba. Feljegyezték, hogy akadémiai lakásának ablakaiban, egy kis rúdra felszerelt, kezdetleges szélvitorla volt, amely jelezte a szél irányát: Arany eszerint öltözött fel napi sétájához. Egy októberi hűvösebb napon megállt, kigombolta kabátját, hogy óráját megnézeesse, és eközben megfázott. **1882. október 21-én hunyta le szemét**, éppen abban az időpontban, amikor Petőfi szobra felemelkedett a Duna-parton.

Az Őszikék (1877-1880) verseit, tiszta másolással a „kapcsos könyv” – egy kulccsal zárható barna bőrkötésű könyv, melyet Arany János Gyulai Páltól kapott ajándékba, - őrizi meg az utókor számára.

Most egyik legszebb versét az „Epilógus”-t adjuk közre.

Dr. Boros István

Sikeresen szerepeltek óvodásaink a versenyeken

Már 13. alkalommal rendeztük meg márciusban a hagyományos versmondó versenyünket, melyre 17 településről érkeztek középső- és nagycsoportos gyermekek. Minden évben nagy figyelmet fordítottunk a szervezésre, ezért szívesen jöttek hozzánk idén is a verselésben tehetséges középső- és nagycsoportos óvodások. Ötvenheten szavaltak az állatokról, növényekről, természetről, három csoportra osztva. Nem volt helyezés, hanem a három legügyesebb gyermeket választotta ki a zsűri, akiket oklevéllel, könyvvel díjaztak, a többiek emléklapot, apró ajándékokat kaptak. Óvodánkat négy nagycsoportos és három középsős gyermek képviselte, közülük három gyermek kapott elismerésül oklevelet.

Részt vettünk a csornai II. Rákóczi Ferenc Katolikus Óvoda által szervezett versmondó versenyen is, ahol gyermekeink eredményesen szerepeltek.

Az Aranykapu Óvodában, Nyílon hat gyermek énekelt a versenyen, eredményes szereplésükért oklevéllel tértek haza.

Az Ovi-olimpián is részt vettünk 11 fős csapatunkkal Ikrényben. Nagycsoportosaink a csapatversenyekben gyorsak, ügyesek, lelkesek voltak, ennek ellenére ott kellett hagynunk a vándorkupát. Egyéni versenyekben azonban három éremmel gazdagodtunk.

A „Pindur-Pandur” KRESZ versenyen nyolc fős csapattal vettünk részt. A megyei verseny első helyezettejként Budapestre is eljutottunk, az országos döntőre. Négy gyermek elméleti vetélkedőn maximális pontszámmal bizonyította be felkészültségét, négy gyermek kerékpáros akadálypályán tette próbára ügyességét és gyorsaságát. Az első hat csapatot díjazták, sajnos ebben az évben nem lehettünk köztük.

Öt nagycsoportos lány a VI. MKSZ Ovis Rábaköz Kupán mutatta meg kézilabdában szerzett tudását Csornán. Hét perces mérkőzéseken 6 csapattal szemben nyertek a lányaink, egy csapat jobbnak bizonyult náluk.

Májusban Ének-fesztivállal zártuk a szereplések sorát. Öt gyermek képviselte óvodánkat.

Tuba Csilla, óvodavezető

„ÚJ LÁTÓSZÖG”

„Amíg az ember megteheti, utazni kell”

– BEMUTATJUK CSOMA BENCÉT

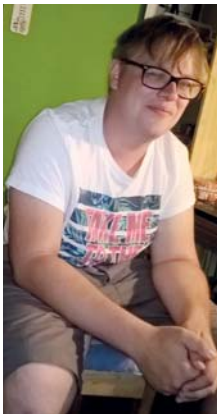
Rendszeres és közkedvelt rovattá vált lapunkban „Az életet már megjártam”, melyben sokat tapasztalt öregjeink mesélnek életükről és a régi időről. Ez adta az ötletet, hogy „ÚJ LÁTÓSZÖG” címmel rovatot indítsunk, bemutassunk olyan helyieket is, akik az „élet megjárását” még csak most kezdik, és valami révén – munkájuk, hobbijuk, egyéb tevékenységük – érdekesek lehetnek olvasóink számára. Elsőként Csona Bence egyetemistát mutatjuk be.

– Kezdjük egy rövid bemutatkozással, mivel foglalkozol, mit csinálsz általában?

– Elsősorban tanulok, egyetemista vagyok Pesten, a Károli Gáspár református egyetememen, történelem-német tanárszakon. Most voltam másodéves és kezdem majd a harmadévet. Albertfalván lakom kollégiumban. Ha végzek az iskolával, tanár leszek, de nem feltétlenül szeretnék ebben is dolgozni, mert a vasút kiskorom óta nagyon érdekel, ott is el tudom képzelni a jövőmet. Olyannyira szerelmem a vasút, hogy rendelkezem egy komoly relikviagyűjteménnyel is. Van többek között tolatásirányító zászlóm, menesztőtárcsám, egy rakás sapkám. Azonban nem csak a vonatok érdekelnek, buszokkal is szoktam foglalkozni, az Ikarus 200-as sorozatát kedvelem, a kocka-Ikarus nekem az a busz. Idén kétszer is voltam elbúcsúztatni egy típust, egyszer Nógrádban, egyszer Borsodban. Ott is nagyon szép tájakon fotózhattuk a járművet. Megálltunk, tömegestül leszálltunk, és walkie-talkien keresztül beszéltünk a sofőrrel, hogy merrefelé, hogyan álljon. Jók ezek a túrák, mert ha random (találomra) megy az ember, akkor is találkozik a hasonló érdeklődésűekkel.

– Hogyan szervezik ezeket az utakat, túrákat?

– Vannak ilyen facebook-csoportok, amelyekben hasonló érdeklődésű embereket találni. Van szlovák, német, osztrák, cseh, ezekben vagyok én benne. A többi is érdekelne, de ezek vannak itt a közelben. A csoportok aztán szerveznek közös utakat, nosztalgiautazásokat, fotósvonatokat. Több ilyenem is részt vettem, ezek elég jól szervezettek. Úgy kell elképzelni, hogy megállunk a puszta közepén, mindenki leszáll, és lefotózzuk a vonatot, majd megyünk tovább. Aztán vannak olyanok is, akik autóval követik a vonatot és úgy fotózzák. Azon egyébként mindig meg szoktam lépődni, hogy mennyien vannak. Voltam például télen Ausztriában fotózni, és ott

Csona Bence

volt egy hegyi vonat. Negyvenvalahányan álltunk, és fotóztunk, mikor jött egy autó, aztán még egy, aztán ketten jöttek gyalog, azok hozták a kis létrájukat. Az osztrák és a német vasútfotóst onnan lehet egyébként megismerni, hogy mindig van náluk létra, mert onnan jobban néz ki a szerelvény. Szóval voltunk ott negyvenen, mindenki csattogtatta a gépét, és tiszta tömegfotózás volt, meg tumultus. Aztán mikor elindultunk, akkor tschüss meg auf wiedersehen, és jöttek utánunk tovább követni a vonatot.

– Ezek szerint rengeteget utazol, mesélj még ezekről!

– Imádom utazni, például tegnap voltam a Bodeni-tó partján. Még Hegyeshalomig sem értem el, mikor egy ismerősöm szólt, hogy indul egy különvonat, ahol lehet fotózni. Ez nagyon tetszett nekem, mert olyan volt, mint nálunk az Észak-Balatonon. Tekereg a Bodeni-tó partján, mellette a főút, apátságok, vulkanikus szőlők, szóval nagyon hangulatos az egész. Ezen kívül sokfelé szoktam járni, az Alföldet például nagyon szeretem, főleg a Hortobágyot vagy Debrecent, de nemrég jártam Borsodban is. Aztán gyakran kirándulok a Felvidéken, pláne mióta kiderült, hogy az ottani, ingyen utazós diákkártyát mi is megigényelhetjük. Most nyáron pedig Ausztriába járok majd sokat, ott egy ifjúsági jegy van, egy sommerticket, ez is csak 69 euró, egyszer megveszem, aztán annyit megyek vele szeptember 10-ig, amennyit csak akarok. Ez nagyon jó, mert az ember világot lát, és nagyon szép tájak vannak mindenfelé, a hegyek, alpesi legelők, amin az ember szinte már ott látja a Milka tehenet. Nagyon más egyébként minden arrafelé, például nagyon tetszenek a magas hegyoldalakban a kis házikók. Az ember szinte elképzei, milyen is lehet ott lakni. Az is nagyon szép, mikor a magas hegyek között már későbbre jár az idő, és megy lefele a Nap. A völgyekben akkor már teljesen sötét van, fent viszont még mindig süt a Nap. Ugyanez van napkeltekor is, akkor először a hegyek tetejét kezdi megvilágítani, az is gyönyörű. Aztán más kultúrákat ismerhet meg az ember, más környezetet, út közben emberekkel is lehet ismerkedni. Én azt mondom, amíg az ember megteheti, és vannak ilyen lehetőségek, addig utazni kell. Most nyáron el akarok jutni az Elba völgyébe. Eddig csak áthaladtam rajta, mikor mentem a testvéremhez Hamburgba.

– Melyek voltak a legnagyobb, vagy a legemlékezetesebb utazások?

– A legtávolabb eddig Hamburgban jártam, az, ha Pestről indulsz, 14 óra. Én egyébként jól bírom az utazást, de itt 12 óra után már azt mondtam, hogy érijünk oda minél előbb, mert már a falat kapartam. Időben pedig a leghosszabb utazásom tavaly volt, hazafelé a Bodeni tótól, mert vágányzár volt, gázolás, elromlott a vonat, szóval minden összejött. Több mint egy napig tartott az út, pedig egyébként 9 óra alatt haza lehet érn. Először is a vonat késett Zürichből, aztán megálltunk a puszta közepén, mert vágányzár volt. Aztán leszakadt a felsővezeték, azt megszerelték, akkor meg a mozdollyal lett gáz. Mindennek a tetejébe még beleszaladtunk Bécs előtt egy balesetbe. Bécs és Sankt Pölten között van egy nagysebességű pálya, ott meg az előttünk menő tehervonatnak leesett az áramszedője, és majdnem ki is siklott. Na, akkor azt hittem, sosem fogok hazaérni. Itthon pedig a legmesszebb, ahová mentem Csenger volt, Debrecenen is túl, meg Záhony. Az lényegében olyan, hogy odaér az ember és már jöhet is vissza. Mert nem olyan nagy ez az ország, csak a vonatok lassúak. Rengeteg élmény éri az embert az ilyen utakon, például a haverommal egyszer a Nyírségben jártam, és majdnem lett cigány menyasszonyunk. Mondták nekünk, hogy gyertek Nyíradonyba, lesz menyasszony, meg minden, jó lesz nektek ottan.

Gőz vontatású különvonat a Traisen-folyó völgyében

Intercity kanyarog Bad Hofgastein közelében, a Villachba vezető Tauern-vasúton

Nógrádi utakon – az utolsó nógrádi Ikarus 266-ossal

Veszprémi személyvonat az eplényi alagútnál

– A sok utazás mellett mi érdekel, mi foglalkoztat még?
 – Elsősorban fotózni szoktam, nemcsak vonatokat, hanem tájat, növényeket, állatokat, épületeket, szóval mindent, amiről úgy gondolom, hogy szép és megörökíteni érdemes. Azt mondják, hogy a fotózás az öröklétkbe emeli a pillanatot. Versek is szoktam írni, immár tizenötödik éve, hiszen 9 éves koromban írtam az elsőt. Így a versírás is örök. Néha, főleg a neten, meg is jelenik egy-két költeményem. Pályázatokon is indulok, többnyire eredményesen. Gimis koromban például első helyezést lettem egy versemmel a Kisfaludy Napokon. Legutóbb pedig abban a kórházban, ahol kezeltek annak idején, sikerült nyerni. Van itt az Őrzők alapítvány, és kiírt egy pályázatot, ahol verssel, novellával lehetett jelentkezni, és megnyerni a volt kórházigazgató vasútmodell készletét. Két verset küldtem ide és nyertem is, úgyhogy nagy volt az örömöm. Itt aztán a két hobbim összehozta egymást. Három évvel ezelőtt volt egy kis példányszámú kötetem is, amit pár ismerősnek, barátoknak szétosztottam. Emellett novellákat is írok, elsősorban horrort, krimi, azt nagyon szeretem, mert Sherlock Holmes-on nőttem fel. Van ezenkívül egy hat-hétezer érméből álló gyűjteményem, de mostanában már nem nagyon gyarapszik. Igaz, épp most lett egy új darabom. Nagy Monarchia-rajongó vagyok, és most adtak ki a kiegyezés 150. évfordulójára egy 2000 forintost, azt megrendeltem. Sajnos nem ezüst, de szépnek szép, és akár fizetni is lehet vele. Erre jó

Stuttgartba tartó emeletes ingavonat a Bodensee partján

példa, hogy egyszer Németországban visszakaptam egy ezüst 10 euróst. Álltam sorban a Mc'Donaldsben, húsz euróval fizettem, a kiszolgáló meg adott vissza. Megláttam mi az, nem is szóltam semmit, hátha meggondolja magát. Ugyancsak nagy hobbim a Beatles, mindent gyűjtök velük kapcsolatban. Most legutóbb Angliából kaptam egy könyvet. A lemezeiket is meg akarom majd szerezni, csak mindig elutazom a pénzt. Cs. G.

HUMORZSÁK – emlékezzünk mosolyogva

Miska bácsinak eladó ökrei vannak, megy a vevő, akinek az a kérése, hogy szeretné megnézni, járomba hogyan mennek. Kerülnek egyet a faluban, hazafelé, azt mondja a vevő: Tetszenek, csak az egyik mindig előbbre megy mint a másik. Erre Miska bácsi: de azért még úgy nem volt, hogy egyik előbb haza ért volna, mint a másik.

Jancsi kimegy a felesége sírjához a temetőbe. Letérdel a sír mellé és a következőt mondja: Drága kis feleségem, Mariskám! Csak egyszer támadnál föl többé nem vernélek meg. Egyszer csak a sír szélén elkezdett túrni a vakond. Mire Jancsi felkiált: Jaj jaj, Istenem csak vicceltem!

Lőrinc bácsi nem akart katona lenni. Meg akarta játszani, hogy nagyot hall. Volt már mindenféle vizsgálaton, de nem derült ki a valóság. Meghívták egy orvosi konzílium elé, ott is kérdezték, hát valóba nagyot hall elmehet. Ahogy megfordult kifelé, az egyik orvos utána dobott egy fémpénzt, ami csörgött a kő padozaton. Lőrinc bácsi hirtelen megfordult és fölkapta a pénzt, és „lebukott”!

Épül a ház, az inas gyerekek keverik a maltert. Lőrinc bácsi oda sétál, ráteszi az egyik inas vállára a kezét és azt mondja: Édes öcsém az anyag jó legyen, a homokot és a vizet ne sajnáljátok!

Jóska bácsi szerette ugratni Ferenc bácsit. Egyik alkalommal mikor esteledett és tudta, hogy Ferenc bácsi is otthon van (aki féltékeny természetű volt) bekopogott az ablakon. Kinézett a Ferenc bácsi felesége Aranka néni. Aranka! A Ferenc itthol van? Itthol! Akkor most nem menek be! No, lett is erre csete-paté!

Miska bácsi új kéményt rakatott. Pár nap elteltével megkérdezi a szomszéd: Miska bá! Na van-e huzatja a kéménynek? Van-e? Le köll betonozni a sparheltet nehogy kivigye a huzat.

Kiss József

„Ha száz gyerek közül kettő vagy három valamikor elmegy koncertre és élvezi, akkor már sokat elértem”

– beszélgetés Tschurl Károly brácsaművésszel

Az enesei származású Tschurl Károly, a Rajnai Német Opera nyugalmazott brácsaművésze évtizedek óta jár haza szülőfalujába, és szívügyének tekinti a komolyzene megismertetését a fiatalokkal. Kárpótlásként visszakapott földjei jövedelmét erre a célra fordítja, és ebből az összegből szervezett hangszerbemutató koncertek, valamint a Muzsika szárnyain rendezvény községünkbe is eljutott. A művésszel ennek kapcsán beszélgettünk életéről, pályájáról és nem mindennapi terveiről.

– Elsőként az a kérdésem, hogy honnan ered a zenei indíttatása?

– Én itt Enesén, falun nőttem fel, és erre felé nyoma sem volt annak, hogy valamilyen klasszikus zenét halljon az ember. Ami viszont nekem nagyon tetszett és amit azóta is hiányolok, hogy egyre kevesebbet énekelnek az emberek. Azelőtt kint a földeken a szántóvető parasztemberek füttyülgettek vagy dalolgattak, és ez gyönyörű volt. Ez sajnos egyre jobban múlik, pedig én ebben a környezetben nőttem fel. Igaz, apám maximum operettnét hallgatott, így a komolyzenéhez semmi közöm nem volt, nem is érintkeztem vele, a népzene viszont körbevett. De így is hosszú, nehéz út vezetett addig, mire a zenei pályára jutottam. Tulajdonképpen már gyerekkoromban, - mikor kicsit nyaralni mentünk édesanyámmal - esténként, vacsoránál láttam a szórakoztató zenészeket. Annak idején nem elektromos gépen szolgáltatták a zenét ilyen helyeken, hanem volt egy kis zenekar, hegedűvel, brácsával és nekem mindig tetszettek a hangszerek. Mivel anyám kicsit tudott zongorázni, ezért apám beleegyezett, hogy vegyek egy hegedűt. Tanulni kezdtem, de eleinte igen nehezen ment, mert rosszul tanítottak. Sajnos az iskolai hegedűtanárok gyöngék voltak, így mikor Győrben a szakiskolában próbáltam felvételizni, sajnos nem vettek fel. Szerencsére akkoriban Győrben volt egy igen jó szakember, Pallagi János, a híres hegedűtanár. Őhöz mentem, és szinte könyörögtem, hogy valahogyan tanítson engem. Ő azt mondta: tanítom magát, és ha jutok önnek valamire, beviszem a szakiskolába. Ő engem ingyen tanított, és így alapozta meg az én zenei tudásomat.

– Ezek után hogyan lett egy enesei fiúból Németországban brácsaművész?

– Az iskola után, amikor még itt laktam, abból éltem, hogy tanítani jártam. Először

gyári munkásként dolgoztam, aztán Pallagi János és különösen Barsi Ernő tette lehetővé, hogy tanítsak Csornán és Győrszentivánon. De itt Enesén is tanítottam, furulyát, hegedűt, még énekarunk is volt, amivel, emlékszem, május 1-jén Csornán is felléptünk. Ki kell emelnem azt, hogy az akkori enesei tanácselnök nagyon rendes volt velem szemben, mert amikor pályáztam arra, hogy fölvegyenek Pesten a főiskolára, őt is megkérdezték rólam, és ő jó véleményt adott. Neki nagyon hálás vagyok, mert az ő javaslatára annak ellenére, hogy kuláckyerek voltam, fölvettek. Így jutottam be a zeneművészeti főiskolára. Aztán immár több mint hatvan évvel ezelőtt, 1956-ban mentem ki, először Angliába, és ott egy diákcsoporttal előbb Oxfordba majd Londonba kerültem a főiskolára, és a királyi akadémián tanultam zenét. Később tagja lettem egy, azóta már sajnos megszűnt, de itthon mégis egyre

ismertebbé váló zenekarnak, a Philharmonia Hungaricának, velük Bécsben dolgoztam. Később aztán Németországban, a Rajnai Német Opera zenekarában játszottam 30 évig.

– Mikor jött először vissza Magyarországra?

– Én már a rendszerváltozás előtt is jártam Magyarországon. A hazatérésem tulajdonképpen azzal kezdődött, hogy az egész országot bebicikliztem. Sőt, a másik utam meg az volt, hogy Németországtól idáig biciklivel jöttem. Nem volt rövid út, de nagyon élveztem. Ez még a rendszerváltás előtt történt, én már akkor is jártam itt. Később aztán támadt bennem egyfajta hiány. Mert a városokban, akár Győrben, akár Pesten van az ifjúság részére komolyzenei előadás, vidéken, falun viszont jóformán semmi, vagy nagyon kevés, így ez irányban próbálok én valamit tenni.

– Az elmúlt időben támogatásokkal és személyes tevékenységével is sokat tett azért, hogy a falusi fiatalokhoz is eljusson a komolyzene. Hogy indult ez a dolog?

– A kárpótlásból kaptam vissza földeket, ezek azonban csak apám birtokának nagyon kis részét képezik. Én úgy döntöttem, hogy az ezek után járó bérleti díjat erre az ügyre fordítom. Ezt az összeget százalékszerűen elosztottam, az óvoda és az iskola között. Mivel a felnőtteket már nehéz megváltoztatni, a kicsinyeket az óvodában és utána iskolában viszont még lehet alakítani, ezért övelük kezdtem foglalkozni. El is mentem annak idején az óvodába, hogy mivel tudnék segíteni. Ott azt mondták, jó lenne, ha az ő zenei tudásukat valaki fölfrissítené. Ezért hívtam Sopronból az óvónőképzőből tanárokat, akik egynapos előadást tartottak. Ezzel indult a program. Ezután azon gondolkodtam, hogyan lehetne a gyerekeknek a hangszereket bemutatni, hogy egyáltalán megismerjék őket. Ekkor felkerestem a Zenebirodalom Alapítványban Rácz Ágotát, aki Győrben nagyszerű dolgokat csinált az ifjúság részére. Ő nekem

segített, összetoborzott zenészeket, és hangszerbemutatókat tartottunk. Ezt a programot kiterjesztettem három falura, hiszen jöttek a zenészek, akiket nem akartam kihasználni, meg kellett őket tisztességesen fizetni. Erre volt az az ötletem, hogy ha úgyis kijönnek Enesére, akkor körülbelül egy órát dolgoznak, és ha már itt vannak, miért ne menjenek a szomszéd falvakba is. Így jött hozzá Kóny és Rábapatonna, így egy délelőtt alatt lebonyolódott három előadás. Ez pedig azt jelentette, hogy legalább 800 gyerek hallotta a koncerteket. Aztán következtek a további lépések. Van Győrben az országos filharmóniának egy szervezete, tagjai járnak ki falura koncertezni. Őket is a bérleti díjból fizetem, és nagyon remélem hogy egyszer ennek lesz követője majd. Rá kellett jönnöm arra, hogy ebben az országban vannak nagyon gazdag emberek, és remélem köztük is akad majd valaki, aki követi példámat.

– *Mi inspirálja ezt a tevékenységet, és milyen hatásait látja a programnak?*

– Én láttam, nekem milyen nehéz utam volt, hogy hegedű vagy brácsaművész legyek, így ez komoly mozgatóerőt jelentett arra, hogy falun támogassam a gyerekek zenei képzését. A legtöbb gyerek ugyanis, aki zenei pályára vágyik, zenei környezetből nő ki. A papa valamit zenélt, a mama valamit csinált, és így ők belenőnek a zenébe. Én viszont származásom miatt már felnőtt ember voltam, mikorra ki tudtam mondani, hogy érett zenész lettem. Ez egy hosszú út, ebbe bele kell nőni. Ez az, amit én itt próbálok csinálni, hogy a gyerekek már fiatalokkor találkozzanak a klasszikus zenével. Nem azt akarom, hogy zenész legyen belőlük, csak azt, hogy megismerhessék. Ha száz közül kettő vagy három valamikor elmegy koncertre és élvezi, akkor már sokat elértem. Egyébként azt látom, hogy valami megmozdult. Számomra

a legnagyobb élmény ezzel kapcsolatban az volt, mikor május elején Kónyban, a Faluházban volt a Muzsika szárnyain rendezvény és három iskola (Rábapatonna, Enese, Kóny) 170 diákja ott állt a pódiumon énekelve Beethoventól az Örömodát. Akkor úgy éreztem, érdemes volt.

– *Községünkhöz, Kónyhoz milyen kötődése van?*

– Kónyhoz tulajdonképpen két szál köt. Az egyik személyes, ez pedig az, hogy Máté Gyula édesanyja, Teréz néni volt az én dajkám. Rá mindig nagy szeretettel gondolok, mert nagyon aranyos és jó teremtés volt. A másik pedig, ami engem Kónyba vitt, a koncertekkel kapcsolatos. Azért kapcsoltam Kónyt ebbe a három faluba, hogy ezeket a rendezvényeket olcsóbban meg tudjuk szervezni. Ez azáltal oldódott meg, hogy azt mondtam a rendezőknek: három falura adjanak kedvezményt. Így, hogy három iskolának van koncertbérlete, és ide jönnek ki a zenészek, nem kell 200 gyerek után fizetni, csak 160 után, és ezzel az egész iskola minden gyereke bemehet a koncertre. Ezeket egyébként nagyon dicsérik, bár sajnos én még egyiket sem tudtam részt venni. De ez tulajdonképpen a vívmány, hogy falun ilyen zenét lehet hallani.

– *Eddig mindig volt valami újítás, mindig új dolgokat talált ki. A jövőre nézve mit tervez?*

– Készült nemrégiben egy hangszerbemutató DVD, amelyből 1000 példányt gyártattam, ezt ingyen osztottuk szét. Közben van egy igen jó technikusunk, Komlós Boldizsár, aki megoldotta azt, hogy bárki ingyen az internetről le tudja ezt tölteni, így minden iskola tudja használni, díjmentesen. További terv ennek a bővítése. Olyan kvíz szeretnénk, hogy szól például egy hang, és gyerekeknek kell megmondani, az milyen hangszer. Ezzel már a fülüket is iskoláztatnánk, és az énektanárok is használhatnák. Ez is ingyenesen elérhető lesz az interneten, remélem, hogy meg tudjuk oldani.

Csikai Gábor

Az interjúban Tschur Károly beszél rendkívül fontos és tiszteletreméltó támogatói tevékenységéről. Ezzel kapcsolatban jegyezzük meg, hogy a művész úr 2013 óta minden évben jelentős mértékű anyagi támogatást nyújt, a kónyi iskola és óvoda zenei életéhez. Ennek összege napjainkig megközelítette a kétmillió forintot. (A szerk.)

Széleskörű gondoskodás

A Szociális és Gyermekjóléti Alapszolgáltatási Központ szolgáltatásai Könyben:

- Család-és gyermekjóléti szolgáltatás
- Családi Bölcsődék: Szászorszép és Gesztenye csoport
- Étkeztetés
- Házi segítségnyújtás
- Idősek nappali ellátása (idősek klubja) étkeztetéssel

CSALÁDI BÖLCSŐDÉK

2017. január elsejétől családi bölcsődeként működünk tovább. Településünkön nagy igény van a 1-3 éves korú gyermekek napközbeni ellátására - a Szászorszép és Gesztenye csoport - jelenleg is teljes kihasználtsággal működik. Szolgáltatásaink: gyermekfelügyelet, gondozás, nevelés, étkeztetés és foglalkoztatás. Ízléses, szép környezetben, családias, meghitt légkörben szakképzett kisgyermeknevelők foglalkoznak a kicsikkel életkoruknak megfelelően. A gyermekek egyéni fejlettségét szem előtt tartva, a családdal együttműködve, megértő és következetes nevelőmunkával támogatjuk a gyermekek testi, szellemi, érzelmi fejlődését, életük ezen meghatározó szakaszában. Megünnepeljük a gyerekek születésnapját és a jeles napokat. Június 22-én a szülők aktív közreműködésével rendeztük a Családi Bölcsődében a gyermeknapot, családi napot. Az anyukák palacsintát sütöttek, a gondozónők jóvoltából pedig gyümölcسالátát és limonádét kínáltunk.

Pályázati pénzből kerül sor az idén a családi bölcsőde udvarának teljes felújítására: árnyékoló, udvari játékok, térköves járda és új kerítés épül.

Felhívjuk a tisztelt szülők figyelmét, hogy aki ösztön a Családi Bölcsődébe szeretné járattatni 1-3 éves korú gyermekét, feltétlenül jelezze ezt személyesen a Szociális és Gyermekjóléti Alapszolgáltatási Központ irodájában (Köny, Soproni u. 2/A)!

ÉTKEZTETÉS

Napi egyszeri meleg étkezésről gondoskodunk 13 településen jelenleg 296 fő számára, akik a meleg ebédet önmaguk, illetve eltartottaik részére tartósan vagy átmeneti jelleggel nem tudják biztosítani.

HÁZI SEGÍTSÉGNYÚJTÁS

14 településen 124 fő gondozott számára lakókörnyezetükben 16 gondozónő és egy vezető gondozónő nyújt segítséget az önálló életvitel fenntartásában. Házi segítségnyújtás keretében kell gondoskodni azokról a személyekről, akik otthonukban önmaguk ellátására nem képesek vagy róluk nem gondoskodnak.

IDŐSEK NAPKÖZI OTTHONA (IDŐSEK KLUBJA) KÖNY

Az idősek klubja a saját otthonukban élő, önmaguk ellátására részben képes időskorúak napközbeni tartózkodására, társas kapcsolataik ápolására, étkeztetésére, pihenésére, valamint alapvető higiéniai szükségleteik kielégítésére szolgál.

Célja a hiányzó családi gondoskodás pótlása, az idős emberek szociális helyzetének javítása, kultúrált körülmények közé juttatása, magányának oldása. Az önkormányzat kisbusszal oldja meg az idős, mozgásában korlátozott vagy nehezen közlekedő gondozottak az idősek klubjába való szállítását.

A CSALÁDOK, GYERMEKEK SZOLGÁLATÁBAN

A Szociális és Gyermekjóléti Alapszolgáltatási Központ Család- és Gyermekjóléti Szolgálat alapfeladatainak ellátásán túl programjaival is kifejezi a családok fontosságát, a gyermekek jólétének elsődlegességét.

Ennek jegyében született meg a könyi óvodások és általános iskolások számára meghirdetett „A világ legjobb anyukája” című anyák-napi rajz, vers- és novellairó pályázatunk, amelynek valamennyi korosztályában és kategóriájában nagyon szép pályamunkák születtek.

Az eredményhirdetésre a majálison került sor, ahol ugyancsak az ünnepi készülődést segítve kreatív foglalkozásra hívtuk a gyerekeket: nagy örömünkre sok gyermek megfordult asztalainknál, hogy saját kezűleg készítsen meglepetést édesanyjának, nagymamájának. (A díjazottak versei a Bikafesztivál és Majális cikkünkben. A szerk.)

A könyi alsó tagozatos általános iskolás gyermekek számára június 19-től 26-ig nyári napközis tábort szerveztünk, mely egyaránt célozta a dolgozó szülők számára a szünidei gyermekfelügyelet megoldásának segítségét, másrészt a gyermekek sokrétű, vidám szabadidő-eltöltését. A táborozók felügyeletét és foglalkoztatását Szolgálatunk és a Faluház munkatársai biztosították. A hat napos tábor minden perce vidámsággal telt. Néhány a megvalósult programokból: Nagy mese-kvízünk a klasszikusoktól napjaink meséig tesztelte a gyerekek tudását, figyelmét, szemfülességét. Igazi csapatokat kovácsolt és nagy izgalomban zajlott a kincskereső csapatverseny, melyben a küzdelem egy láda aranyért folyt. E játék egyik állomásaként a táborozó gyerekek az Idősek Napközi Otthonába is ellátogattak, ahol régi idők használati tárgyait kellett – a kincsesládát nyitó kulcsok egyikéért – felismerniük, melyhez kapcsolódóan Kedves Időseink saját élményeikkel, történeteikkel is megajándékozták őket. A további állomásokon íjászokdakt, célbadobtak, majd egy vizes versenyben próbáltak szárazak maradni, sok-sok nevetés közepette.

A **kincskereső játék** során az Idősek Napközi Otthonában látottak és hallottak megalapozták az aznap délutáni programot: a Tájházban tátott szájjal hallgatták a régi idők történeteit, hagyományait, ámulva nézték a szobában a petróleum-lámpát, a hímzett párnákat és pólját, a bútorokat és benne az egykor viselt ruhákat... Ügyesen felismerték a régi konyha kellékeit, a különböző edényeket, mérleget, kemencét, továbbstálva a

mezőgazdaságban és a ház körül egykor használt eszközöket. Nagyszüleik, dédszüleik történeteiből a gyerekek is megosztottak néhányat társaikkal.

A **közlekedésbiztonsági napon** Kovács Szabolcs körzeti megbízott tartott – gyerekekre szabott, ám e fontos témát komolyan körüljáró – előadást a gyalogos és kerékpáros közlekedés témájában. Ezzel kapcsolatban tudásukat csapatverseny keretében össze is mérhették táborozóink, kerékpáros ügyességüket pedig számukra felállított akadálypályán próbálhatták ki. Nagy figyelem kísérte a könyi önkéntes tűzoltók látványos bemutatóját, az élmény után több gyermeknek is felcsillant a szeme az önkéntes-toborzás hallatán.

Ellátogatott hozzánk a Gabajda bábszínház Brémai muzikusok című előadásával, a gyerekek vastapsa magáért beszélt.

Kreatív foglalkozások keretében pólót batikoltunk, parafatutajt, kócos lufis lisztfigurákat és decoupage-technikával nyakláncot, hűtőmágneset készítettünk.

Biciklitúránztunk a Tőzeg-tavakhoz, ahol a gyerekek vízre bocsátották az általuk parafából készített, egyedire díszített levélvitorlás kis tuta-jokat. Nagy öröm volt, amikor a kishajók másutt értek partot, vagy a

csónakázáskor útjára engedett vitorlás partra sodródott. A soproni egész napos kirándulás is sok élményt tartogatott. A Károly-kilátó magasából megcsodáltuk a környéket, a játszótéren pedig órákig az önfeledt játéké volt a főszerep. A délutánt a Lővér-kalandparkban töltöttük, ahol ki-ki korának, magasságának, ügyességének megfelelő pályán bizonyíthatta ügyességét, bátorságát, leleményességét.

A tábor utolsó napja – a Könyba érkező olimpiai láng fogadásának jegyében – a sportról szőtt, egyéni- és sorversenyekkel táborolimpiát rendeztünk és olimpiai-totóval készültünk a nagy eseményre. Részesei voltunk az olimpiai láng érkezésének, a táborozó gyerekek elsőként üdvözölték Hugót, a kakast (az EYOF kabalaállatát) majd a vállalkozó kedvűek (büszkén mondhatjuk, sokan voltak) részt vettek a lángfutásban is.

Reméljük, hogy az együtt töltött hét valamennyi táborozó gyermeknek sok örömet, maradandó élményeket jelentett, jövőre is szeretettel várjuk a résztvevőket.

CSALÁDSEGÍTÉS MÁSKÉPP – RENDSZERES RUHAOSZTÁS KÖNYBAN

A Szociális és Gyermekjóléti Alapszolgálati Központ Család- és Gyermekjóléti Szolgálat ezúton is felhívja a Tisztelt Lakosság figyelmét a rendszeresen, minden második héten csütörtökön 14:30-tól 15:30-ig tartandó ingyenes ruhaosztásra, melyre ezután is szeretettel várjuk az érdeklődőket.

Egyúttal szeretnénk megköszönni a Tisztelt Felajánlók – folyamatosan érkező – önzetlen adományait, mellyel lehetővé teszik, hogy családsegítő tevékenységünket ilyen formán is kiterjeszthessük; a jó állapotú ruhák, cipők, ágyneműk, játékok nagy segítséget jelentenek a rászoruló családoknak.

*Allerné Kiss Edina
intézményvezető*

Gyermeknap az IKSZT-ben

Gyermeknap rendezvényünket a hagyományoknak megfelelően május utolsó vasárnapján tartottuk. Idén is községünk több intézménye, szervezete (Köny Község Önkormányzata, IKSZT Köny, Tündér-tavi Óvoda, Iskolai Szülői Munkaközösség) fogott össze azért, hogy emlékeztetéssé tehesük a gyerekek számára ezt a napot.

Az iskola és az óvoda szülői munkaközösségének tagjai, valamint az óvoda dolgozói palacsintát, lángost sütöttek, és finom limonádét készítettek a sok játéktól megéhezett, megszomjazott gyerekek részére. A játékra rengeteg lehetőség adódott ezen a napon, hisz az udvaron a megszokott fajtékok mellett ugrálóvár, vizes medence és labdás ügyességi játék is várta a kicsiket.

A programok 2 órakor vették kezdetüket, ekkortól voltak kipróbálhatók a játékok, és ekkor érkezett meg Kovács Szabolcs körzeti megbízott is. A gyerekek először megismerkedhettek a rendőrök fegyverzetével és speciális ruházatával, majd a rendőrautót is kipróbálhatták. Közben a szülők csillámtetoválást készítettek a gyerekeknek, akik

az Idősek Napközi Otthona parkolójában kipróbálhatták rajzolási képességeiket is az aszfalton.

Négy órakor kezdődött a győri Vaskakas Bábszínház „Bob és Bobek” című előadása, mely nagy sikert aratott a gyerekek körében. Ezt követően lufihajtogató bohóc teljesítette a gyerekek kívánságait, majd 17 órakor lovaskocsikázhattak is. Fél hatkor érkezett Lala fagyis, a gyerekek neki és a helyi önkormányzat támogatásának köszönhetően kétadagos fagyira válthatták jegyeiket.

A nap végén fáradtan de boldogan térhetett haza mindenki, aki a szervezők és a segítők munkájának köszönhetően jól érezhette magát a rendezvényen.

Bikafesztivál és Majális

Az idei évben nyolcadik alkalommal is nagy sikerrel rendeztük meg a Bikafesztivált és Majálist. A rendezvény sok hagyományos, közkedvelt programot kínált, ilyen volt például: a zenés ébresztő, a májusfaállítás, a gyerekhorgászverseny, valamint a legnagyobb népszerűségnek örvendő főzőverseny. E megmérettetések eredményhirdetése a megnyitó keretében történt, és a szépszámú megjelent a következő helyezetteket ünnepelhette: A horgász verseny győztese Pátka Márk lett, második helyezett Máté Balázs, harmadik helyezett pedig Kocsis Márton.

A főzőverseny első helyezettje a Hadvári Team, második helyezett B WIN B SPED KFT., harmadik helyezett Kőnyi Ízvadászok csapata lett. A külön díjat a Piros Rózsa Nyugdíjas Klub lángosa érdemelte ki.

A majálison egy különleges eredményhirdetésre is sor került. Az idei évben a Szociális és Gyerekjóléti Szolgálat családsegítő munkatársa Kertai-Kéri Szilvia kezdeményezésére első alkalommal hirdetett „A világ legjobb anyukája” címmel vers- és novellaíró, valamint rajzpályázatot a helyi óvodásoknak és iskolásoknak. A pályázatra sok remek alkotás érkezett, melyek közül a zsűri válogatta ki a legjobbkat.

A vers/novella kategória díjazottjai a következők lettek. Az alsó tagozat harmadik helyezettje Nemes Anna Dalma, második Dömötör Roxána Rebeka, az első pedig Horváth Anna lett. A felsősök között a harmadik helyen Horváth Lilla műve valamint Erdélyi Viktória és Németh Péter közös alkotása végzett, második helyezést Kovács Zsófia, míg az első Tárkányi Norbert érdemelte ki. A vers kategória első és második helyezettjei a színpadon fel is olvasták műveiket, valamint lapunk hasábjain is elolvashatják őket.

A rajzversenyben az óvoda középső csoportjában különdíjat kaptak: Lukács Luca, Horváth Kristóf, Sági Csenge, Máté Viktória. A nagycsoportban harmadik lett Kovacsics Aron, második Czákó Hanna, Nagy Bianka és Kajtár Boglárka, míg megosztott első helyett kapott Merényi Liliána és Horváth Szonja. Az alsó tagozatosok közül harmadik lett Varga Nóra, második Házás Lili, míg első Rácz Ramóna és Boda Cintia. A felsősök között második helyen Szabó Anna Karolina, első helyen pedig Turi Dorka végzett.

A megnyitó után kulturális programok következtek. Elsőként az iskola néptáncsoportja lépett föl, majd az idén 10 éves jubileumát ünneplő Starlight Dance Egyesület táncosai szórakoztatták a közönséget. Ezután a Győri Nemzeti Színház két népszerű művésze Csikó Teodóra és Takács Zoltán közkedvelt slágereket adott elő, végül pedig a győri Beat Bulls játszotta el a rock&roll legnagyobb klasszikusait.

A kísérőprogramok is igen színesek voltak. A gördeszkabemutató mellett a vállalkozó szelleműek ki is próbálhatták ezt a nem mindennapi sportot, a kisebbeket anyáknapi bütyköldével várták a családsegítő munkatársai, így reméljük, mindenki megtalálhatta a neki tetsző programot.

Cs G.

A díjazott versek

HORVÁTH ANNA

Az én anyukám

Tudom, hogy rossz vagyok, de te megnevelsz.
Néha kicsit bolond vagyok, és te mégis szeretsz.
Ha beteg vagyok, te ápolsz.
Ha rosszat teszek, te sose vádolsz.
Ha sírok, te megvigasztalsz.
Ha kiabálok, lecsitítasz.
Ha elmegyek, te otthon vársz,
Én egyetlen édesanyám.

DÖMÖTÖR ROXÁNA REBEKA

Az én anyukám!

Az én anyukám a legjobb.
Néha kiabál, de nem gond.
Szeretem őt, mert megvéd,
Közben sokat viccelődik még.
Sok minden mentünk keresztül,
De mindvégig ketten, együtt.

TÁRKÁNYI NORBERT

Anyámhoz

Kedves édesanyám,
Csak ma ne dolgozzál!
Tedd le a kapát, gereblyét,
Engedd el a főzőkanál nyélt!

Legalább a mai nap szóljon rólad,
Mert kis pihenés után mész robotolva.
Ülj le mellém ide a kanapéra, kérlek,
S egy keveset hadd mondjak most néked!

Hadd ne soroljam fel, miket tettél értem,
Akkor versem sose érne véget.
Ma mást teszek szeretetem jegyében,
Boldog anyák napját kívánok néked!

KOVÁCS ZSÓFIA

Anyák napi vers

Virágok nyílnak, fény felé fordulnak,
Édesanyám, ajándékul
Messzi égről csillagot,
Szeretetet s virágot adok.

De én az éghez fel nem érek,
Így hát téged kereslek.
Szemedbe mélyen belenézek,
S rájövök, mily nagy kincs vagy nekem.

Kalapál, ver fürgén most a szívem,
Hogy e májusi nap téged köszönhetlek,
Nincs is szebb ünnep, érzi ezt a szívem,
S lelkembe gázol nagy szelídséged.

S mikor kicsiny voltam,
Lehajoltál hozzám, súgtad fülembe:
Légy enyém örökre!

III. Kónyi Táncdalfesztivál

Az idén immár harmadik alkalommal megrendezett Táncdalfesztivál ilyen rövid idő alatt is az év egyik legkedveltebb eseménye lett, amit a nagy számú érdeklődő is fényesen bizonyít. Az idei rendezvényre ismét a szórakoztató zene kedvelt előadóit hívtuk meg, akik négy órán keresztül mulattatták a közönséget. Elsőként a községünk rendezvényein már több alkalommal nagy sikerrel szereplő Márió, a harmónikás lépett a színpadra, aki remek hangszeres tudásával és fülbemászó dalaival nagyszerűen megalapozta a hangulatot. A másodikként a mulató zene erdélyi csillagai, a Bertici fivérek következtek, akik ugyancsak nagy bulit rendeztek, olyannyira, hogy az előadásuk a közönség közti mulla-

tással ért véget. A győri Foky folytatta a showt, aki közismert slágereket énekelt el, végül pedig az est legnépszerűbb előadója, Tilinger Attila állt a közönség elé. A kedvelt énekes-műsorvezető régebbi slágerei mellett új, hamarosan megjelenő lemezéről is énekelt da-

lokot, sőt egy rögtönzött tehetségkutatót is rendezett, ahol a gyerekek megmutathatták ének és tánctudásukat. A rendezvény végig kiváló hangulatban zajlott, akik pedig tovább akartak szórakozni, a Grammy együttes báljában tehették ezt meg.

„Minden olyan eszköz, amiben elektroncső volt, elvarázsolt engem.”

– Beszélgetés Lambert Tamással a Kónyi Nostalgia Rádió Közösség alapítójával

A kónyi IKSZT Faluházban megrendezett kiállítás minden évben kedvelt része a falunapi rendezvénynek. Esztendőről esztendőre igyekszünk különleges dolgokat bemutatni, és az idén sem lesz ez másként. Az idei kiállítás anyagát Lambert Tamás és az általa alapított Kónyi Nostalgia Rádió Közösség tagjainak gyűjteményéből állították össze. Életéről, nem mindennapi hobbjáról és a közösség munkájáról mesélt nekünk.

– Kezdjük egy rövid bemutatkozással, mesélj valamit magadról!

– Messziről indul a történet, mert már gyermekkorom óta nagyon érdekeltek a műszaki dolgok, így elég hamar a villamos szakirány felé orientálódtam. Egy Tolna megyei kis faluban, Sióagárdon nőttem fel, itt is éltem 25 éves koromig. Az általános iskolát is itt kezdtem meg, de sajnos csak Szekszárdon tudtam befejezni, mert közben megszűnt a helyi kis-iskola, amit azóta is nagyon sajnálok. A középiskolát is ott végeztem, az akkori Ady Endre Szakközépiskolában elektronika, elektrotechnika szakcsoporton, amely azóta Szent László néven összevont városi iskola lett. A régi technikával is ott ismerkedtem meg, akkor még rengeteg ilyen régi készülék hányódott ott, vagy érkezett oktatási célra.

– Itt kezdődött a különleges hobbid is?

– Akkoriban körülbelül 5 óra gyakorlat volt egy héten, és ezek egy jelentős része készülék-bontásból állt. Ennek az volt a pozitív hozadéka, hogy amit elbontottunk, azt haza is lehetett vinni. Ezekből mi lelkesen barkácsoltunk, és nagyon szerettük csinálni. Sajnos nagyon sok szép, régi készüléket is szétbontottunk, amit most már nagyon sajnálok, de akkor ezek fontos tapasztalatok voltak. Itt szerettem bele ezekbe a régi készülékekbe. Minden olyan eszköz, amiben elektroncső volt, elvarázsolt engem.

– A gyűjtés is itt kezdődött?

Igen, 14 éves koromban kezdtem gyűjteni ezeket a régi készülékeket. Ebbe minden beletartozott, amiben elektroncső volt: rádió, tévé, erősítő, lemezjátszó. Arra viszont elég hamar rá kellett jönnöm, hogy mindent nem lehet gyűjteni, mert ez egy elég nagy terület, úgy tudás mint tárolás szempontjából. Mindenhez nem lehet érteni, illetve a rendelkezésre álló hely is véges. Ráadásul minden gyűjtésnek valamilyen szinten anyagi vonzata is van. Egy jó állapotú, szép készülék bizony most már

komoly pénzbe kerül. Így aztán idővel választanom kellett, melyik az a terület, amelyet igazán szívvel csinálok. Végül az elektronikus műszerek mellett döntöttem, ez lett számomra a legkedvesebb készüléktípus. Ezek általában híradástechnikai és egyetemes célú műszaki eszközök, például oszcilloszkópok, csővoltmérők, szignálgenerátorok, különböző jelforrások, mérőhidak, multiméterek. Vannak közöttük digitális műszerek is, egészen a hatvanas évektől kezdve. Az utóbbi időben azonban az a szomorú tapasztalatom, hogy nagyon sok szép régi készüléket kidobnak, jobb esetben szelektíven, rosszabb esetben mindenfelé szerteséjjel. Azt pedig nem szeretném, hogy így legyen, ezért mindenféle elektronikus készüléket igyekszek megmenteni. Egyelőre a tevékenység csak arra korlátozódik, hogy méltó módon megőrizzük és tároljuk ezeket, hogy legalább az állapotuk ne romoljon. A rendelkezésre álló szabadidő és az anyagiak is olyanok, hogy komoly restaurálásra eddig még nem került sor. Szeretném azonban ezt elkezdni, és ennek megfelelően tanulom is az ehhez szükséges ismereteket, régi rádiós könyvekből meg olyan kollégáktól, akik ezt hosszú ideje csinálják.

– Létrehoztál erre a célra egy közösséget is, mit kell erről tudni?

– 2015. december 1-jén kihirdettem a Kónyi Nostalgia Rádió Közösség megalakulását. Ez a Magyar Rádió megalakulásának kilencven éves születésnapján történt. Úgy veszem észre, hogy

itt a faluban vannak mások is, akiket érdekel ez a dolog, csak nem tudnak elmerülni benne, ezért hoztam létre a közösséget, így megoszthatjuk egymással tapasztalatainkat.

– Honnan szerzed be a gyűjtemény darabjait?

– Erre mondhatom, hogy bárholnán és mindenholnán. Igyekszem hirdetni is, hogy nehogy kidobjanak régi dolgokat, inkább elmegyünk érte, összegyűjtjük. Akkor is elfogadjuk ezeket, ha nem annyira értékesek, mert mindenképpen legyen benn a köztudatban, hogy hozzánk lehet hozni a készülékeket. Az egyik beszerzési forrás a Tündér-tavi Óvoda. Nemrégiben sikerült megállapodást kötnünk, hogy kölcsönösen segítjük egymást. Ők minden évben megrendezik „zöld céllal” az elektronikai és háztartási gépek gyűjtését. Mi ebben a gyűjtésben igyekszünk segíteni, a készülékek szállításában, cserébe pedig az a kérésünk, hogy ha kerülnek oda régi készülékek, akkor azt mi elvihetjük. Nem sok készülékről van szó, lehet hogy csak pár darabról, de ezek is lehetnek fontosak, és így mindenképpen érdemesek a megmentésre. A másik része az együttműködésnek, hogy bontunk kevésbé értékes készülékeket, s az ezekből előkerülő elektronikai paneleket, színesfémeket értékesítjük, és az így befolyt összegből támogatjuk majd az óvodát. Ezen kívül vannak olyan készülékek, melyeket mi nem gyűjtünk, de retró stílusúak, és a retrónak jelenleg elég nagy divatja van. A készülékek másoknak is értékesek lehetnek, ezért megpróbáljuk eladni azokat és a befolyt összeggel szintén az óvodát támogatnánk. Ez egy teljesen új projekt, meglátjuk hogyan futja ki magát, hogyan válik majd be. Mi igyekszünk, hogy ez is sikeres legyen.

– Visszakanyarodva a gyűjteményhez, mi ennek a legértékesebb, számadra legkedvesebb vagy a legrégebbi darabja?

Első videoton az 50-es évekből

– Ez egy igen nehéz kérdés. A legrégebbi darab, ami jelenleg nálam van, egy 1951-es asztali rádió, mely még a Szovjetunióban készült, egész pontosan a rigai rádiógyárban, és ahhoz képest, hogy erről a területről származik, kifejezetten szépnek mondható. A kiállításon viszont lesznek régebbi darabok is. Több gyűjtőtársam nyújtott segítséget ahhoz, hogy összejőjön annyi készülék, amiből egy méltó kiállítást meg tudunk csinálni. Az én gyűjteményem fő része, mint ahogy azt már mondtam, műszerekből áll. Ez azonban egy nagyon speciális terület, ebből önálló kiállítást nem nagyon lehetne rendezni. A rádiók viszont nem régiben kezdtek

Néprádió 50-es évekből

újra gyűlni. Én a magam részéről örülnék is neki, ha lenne valaki itt Kónyban, vagy akár a közelben, aki a rádiókat nagyobb hozzáértéssel és nagyobb energiabefektetéssel gyűjtené, én pedig csinálhatnám a műszereimet. Sajnos azonban nem nagyon van ilyen ember, a rádiós gyűjtőké egy eléggé előregedő csoport. Így muszáj valamilyen szinten értékmentő munkát végeznünk azon a területen is, amit mi igazán nem választottunk. A rádiógyűjtés is már egy réteghobby, és ezen belül a műszergyűjtés egy még speciálisabb terület, még kisebb közösséget, közösséget érdekel.

– Hány darabos lehet most a gyűjtemény?

– Ezt több részre bontva tudom igazából elmondani. Az igazán régi asztali rádiókészülékek úgy 20 darab körül vannak. Vannak táskarádiók, azok csak olyan 30 legfeljebb 40 évesek, azokból körülbelül 30 darab van. A különböző műszerek már meghaladták az 50-et. De a darabszám igazából nem mond sokat, mert van közöttük egészen kicsi és van nagyon nagy is. Hatalmas különbségek vannak, ahogyan egy kis zsebrádió és nagy világvevő rádió között is óriási a méterbeli és tudásbeli különbség is.

– Van olyan darabja a gyűjteménynek, amelyet különleges helyről szereztél be, vagy fontos emlék köt hozzá?

Különleges emlékként igazából csak azokat tudom felhozni, amelyek a szüleimé, és a nagyszüleimé voltak, vagy azokkal megegyező típusok. Például sikerült tavaly beszereznem

egy olyan rádiókészüléket, amely a szüleimé volt, pontosabban azt a típust, egy Videoton táskarádiót. Illetve a napokban lett egy olyan kis tévém, ami édesanyámnak volt, ez szintén Videoton. Ezenkívül ugyancsak kedves emlék, hogy ami dédanyámé volt rádiókészülék, az is megvan. Ez nagyon szép állapotban van, működik is, így a kiállításon ezt szeretnénk működés közben is bemutatni

– A gyűjteménynek darabjai működőképese?

Sajnos nem, bár a műszereknél jobb a helyzet, mint a rádióknál. A fellelt darabokat egyelőre csak megtisztítottuk, illetve pár hiányzó alkatrészt pótolunk, arra még nem jutott energia, hogy ezeket rendbe hozzuk, működőképessé tegyük. Ezt az is nehezíti, hogy jelenleg nincsen műhelyem, ahol ezzel komolyan tudnék foglalkozni. Az alkatrészek beszerzése is nehézkes, minél régebbi egy készülék, annál inkább. Vannak konkrétan nosztalgia rádiós börzék, itt lehet csereberélni és alkatrészeket vásárolni. A másik lehetőség, amit én nem annyira kedvelek, hogy beszerzek egy azonos típust, és a rosszabbik állapotúból a szükséges alkatrészeket kiviszem, majd abból a másikat hozom rendbe. Ez nem olyan jó gyakorlat, de néha igazából nincs más lehetőség, ez csak a végső megoldás.

– Beszéljünk még egy kicsit a közösségről, hogyan kapcsolódik az országos szervezethez, és mik a tervek?

– A közösség jelenleg egy facebook-csoport formájában működik. Kicsit mintázza az országos szervezetet, amely a Nosztalgia Rádió Egyesület, a rádiógyűjtők magyarországi klubja. A nosztalgia rádiózás a kilencvenes években indult be, ekkor nyílt meg az Országos Rádió

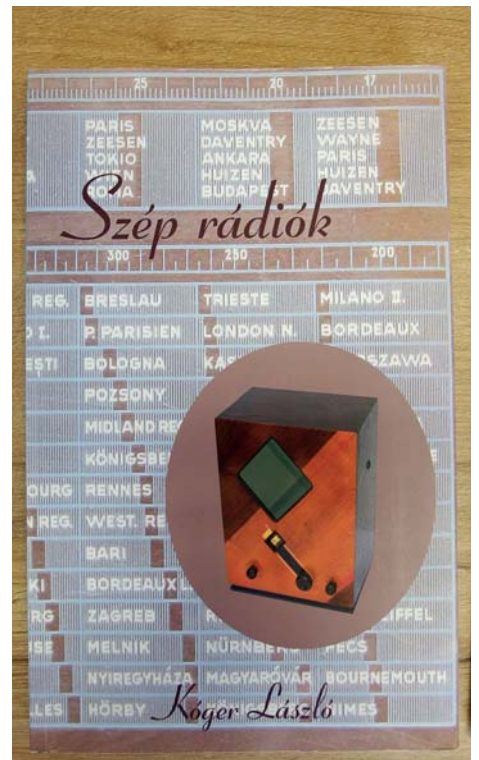

Telefongyári készülék 60-as évek eleje

és Televízió Múzeum a diósi rövidhullámú állomás épületében, és akkoriban kezdtek megjelenni a magyar rádiózás történetéről szóló könyvek is. Ez a szervezet immár 20 éve működik, a székhelye Budapesten van, de mindenfelé vannak az országban tagjai. Ez a mi csoportunkhoz hasonlóan azzal a céllal jött létre, hogy a magyar híradástechnika múltját

VEf baltikariga szovjet asztali rádió 1951

kutassa és megőrizze az ott fellelt tárgyi és írásos emlékeket, népszerűsítse a gyűjtést, és minél több emberrel megismertesse. A szervezetnek van kéthavonta megjelenő újságja, melybe a tagok írnak, restaurálásokról, készülék-leírásokról, történelmi kitekintésekről, építési, javítási tanácsokról vannak benne. Adnak ki könyveket is, például nemrég jelent meg az egyesület volt elnökének Kóger Lászlónak a könyve, mely a magyar rádiógyártás szebb darabjait mutatja be. Ennek a szervezetnek tagja vagyok, egyelőre még csak körülbelül másfél éve, de igyekszem velük együttműködni, és aktívan részt venni a munkában. Így ez a közösség, ami a faluban van, lényegében fiókszervezete ennek a nagy klubnak. Így természetesen nagyon szívesen elfogadunk minden régi készüléket, házhoz is megyünk érte. Ha ez a tevékenység valakit érdekel, szeretne ezzel foglalkozni, nagyon sok szeretettel és örömmel várjuk kis közösségünkben!

Csikai Gábor

„Olyan szép játékot ma már nem lehet látni”

– Máté Géza emlékei a 7-1-es magyar-angol mérkőzésről és a „régí idők focijáról”

Hiába a futballba beleölt százmilliárdok és a csillogó stadionokba öntött további tízmilliárdok, a magyar labdarúgás jelenén sok mindent ünnepelni nem lehet. Így aztán természetes, hogy a sportkedvelők a múlt hősei és a régi dicsőségünk felé fordulnak. Mivel Puskás Ferenc az idei évben ünnepelné 90. születésnapját, így ez az esztendő is a rá és aranycsapatra való emlékezés jegyében telik el. E csapat egyik legendás mérkőzése zajlott le 1954. május 24-én, mikor a Népstadionban a válogatott az évszázad mérkőzésének visszavágóján 7-1-es diadalt aratott az angolok felett. A lelátón ott ült a kónyi Máté Géza is, aki mesélt nekünk a mérkőzésről és a „régí idők focijáról” is.

Százötezen voltunk, mert akkor még a fele állóhely volt, de mi ülőhelyet kaptunk. Azt a fölhajtást, azt a lelkesedést, ami ott volt, soha nem lehet elfelejteni. Amikor ez a hatalmas tömeg elkezdett ordítani meg szurkolni, azt hallani kellett volna. Mi szépen leültünk a helyünkre, és elhatároztuk, hogy minden gólnál iszunk egy pohár bort. Akkoriban minden szektorban fehérköpenyes, kosaras lányok hordták körbe az italokat, ételeket, és a vastag, 3 decis pohárban adták a bort. Aztán mikor 7-1 lett, a végén én már nem is tudtam inni, mert nem bírtam. Igaz, volt, amelyik megitta, és úgy kellett onnan elvinni. Na, most a meccs, az a szép játék, olyant ma már nem lehet látni. Amikor a Cziborhoz került a labda, ezek a szegény angolok azt se tudták merre fussanak. Ő mindig kiszámíthatatlanul, néha erre indult, néha arra indult. Aztán ahogy adta be, a Kocsis már fejelte is a gólt, vagy a Puskás rúgta. Ez egy örök emlék.”

Géza bácsi ezt követően mesélt nekünk saját játékos múltjáról, a híres Kónyi KISE 11-ről is:

„Akkoriban Győrben futballoztam a Petőfiben, itt főleg tanácsí, ügyészi, bírói alkalmazottak voltak. Jó kis csapat volt ez, a megyei első osztályban játszottunk. Olyan csapatokkal csaptunk össze, mint a Dózsa vagy az Elektromos. Gyönyörű pályánk volt, ott ahol most a termálfürdő parkolója található. Ezt a pályát aztán megszüntették, hogy mikor, azt nem tudom, mert én közben elkerültem Miskolcra. Abban az évben is jól szerepeltünk, mikor lejátszották ezt a mérkőzést. Angliába a legendás 6-3-ra, ugye, nem tudtak bennünket elvinni, mert azt akkor nem lehetett. De mikor jött az itthoni meccs, az értelmesebb, jobb futballistákat elvitték jutalomból. Voltunk négyen-ötten és nagyon örültünk ennek.

„Fiatalkorban voltam, mikor itt Kónyban elkezdtem futballozni, aztán hamar bekerültem az első csapatba, ez volt a híres kónyi KISE 11. Ez olyan csapat volt, mint Puskáséknál, hogy mindenki kapásból tudta a felállást. A Bencsik a kapus, Varga Miklós, Máté Miklós, Máté Géza, Pici Laci, Csányi Tibi, Nemes, Aller Géza, Kiss Gyula, Polster Imre, a Kamondi gyerekek, a Toncsi, aki már nem sokat játszott velünk, mert az egyetemen sportolt, híres gerelyhajító lett. A legjobb az Imi volt, (Kamondi Imre - akit Kónyban „Dugasz” -ként becéztek), ő már mikor kis gyerek volt is gyönyörűen tudta kezelni a labdát, később Pécsen NB1-es játékos lett. Pályánk az nem volt böcsületes,

akkor még itt fociztunk a vásártéren. A vásárteret megszüntették akkoriban, mi pedig kiszedtük a korlátokat, amihez annak idején az állatokat kötötték. Ahol most a víztoronyhoz kell felmenni volt egy cédulaház, az akkora épület volt, mint most az öltöző. Ott adták ki vásárok alkalmával a marhaleveleket, felírták az állatokat, meg szedték a vásárdíjat. Ezt mi megszüntettük ott, viszont hátul, a domboldal mellett borzasztó gödrök voltak, mert onnét hordta a falu a homokot. Ezt is meg kellett a csapatnak szervezni, hogy a domboldaltól feltöltsük a gödröket. Ezen a pályán futballoztam én a KISE 11-gyel 1948-ig. A nagy ellenfelek akkoriban Csorna, Lébény, Tét, a Győri Dózsa, Szil, Szany, Páli voltak. Én általában védőt játszottam, meg balhálftot.

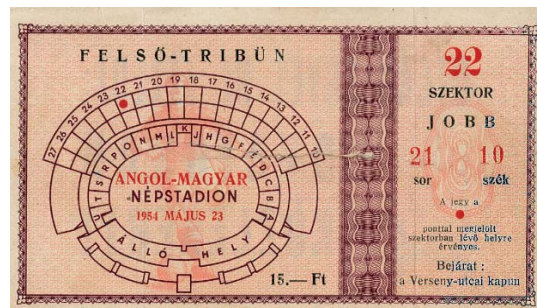
Az akkori körülményekről is érdekesekeket mesélt nekünk Máté Géza:

„A meccsre lovaskocsival jártunk. A Novák János bácsinak meg a Tuba Marci bácsinak volt egy-egy lova, és ők lelkes szurkolók voltak. Mindig ők vittek bennünket lovaskocsival a szomszéd falukba. Akkoriban még nem

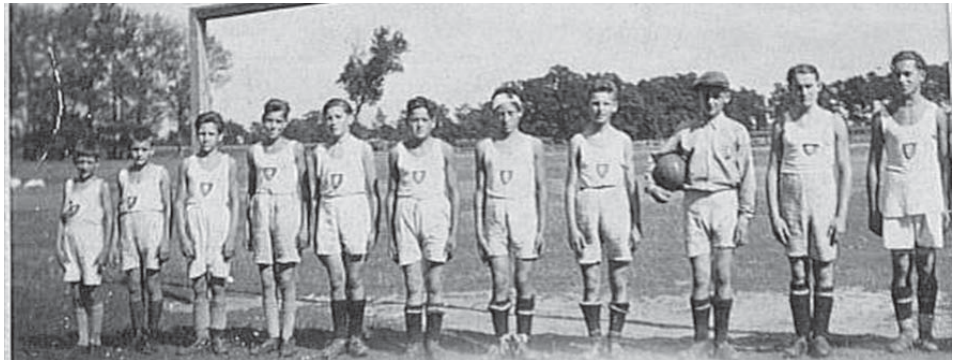
voltak ilyen sima utak, hanem az a kövecses makadámút volt akkora gödrökkel, hogy térdig ért. Az embernek néha elkopott a nadrágja az ülésen, mire odaértünk. Eleinte kezdetleges felszerelésünk volt, mindenki maga csinált magának például futballcipőt. Az egyiknek bakancsból volt, a másinak félcipőből, azokra szögeltek rá a stoplikat. Aztán később már egy kicsit jobban ment a sportegyesületnek, kaptunk dresszeket, meg cipőt is. Azt a Horváth Tihamértól kaptuk. Ő felajánlotta, hogy minden játékosnak a saját lábára csinál ingyen egy cipőt. Ez akkoriban nagyon nagy befektetés volt. Így aztán nekünk finom, jó kis cipőink lettek. Később az utódom, a Perlaki Árpai, ha találkozok vele, máig emlegeti: Jaj Géza bácsi, én olyan büszke voltam, hogy a maga cipőit örökölttem, abban futballoztam tovább.”

Az emlékezetesebb összecsapások is előkerültek beszélgetés közben:

„Volt mikor, megvertük a Csornát, a Győri Dózsát. Aztán volt még Győrben egy nevesebb csapat, a Botond, azzal is nagy meccset játszottunk. Rendeztek egyszer egy villámtornát Lébényben, azt mi nyertük meg. A végén onnan menekülnünk is kellett... Sajnos sok helyen előfordult, hogy elzavartak minket, megdobáltak bennünket és meg akartak verni. Akkor az ember elfutott, már amennyire tudott. Csak hát nem tudtunk hová futni,

mert a legtöbbször a lovaskocsin vetkőztünk. Ha lett volna öltöző, oda az ember be tudott volna futni, de az legtöbb helyen nem volt. Később aztán már lett teherautó, azzal mentünk például Páliba. Ott is megdobálták bennünket, mert győztünk ellenük. Akkor már ponyvás teherautóval mentünk, és a ponyva alá tudtunk bebújni, oda is dobálták a téglákat, de azért sérülés nélkül megúsztuk ezeket a verekedéseket. Emlékezetes egy bősárkányi búcsú, amikor ott játszottunk, és őket is legyőztük,

bevonult a nép a pályára és mindegyikünk futott, amerre látott. Én is futottam ki a pálya szélén a sorfal között, aztán ahogy ugrottam ki az emberek közül, valaki engem úgy seggbe rúgott csigaszöges bakancsával vagy csizmával, hogy három napig nem tudtam leülni, mert olyan gyalázatosan eltalált.”

Géza bácsi sportpályafutása ezután Győrben folytatódott.

1948 őszén elmentem rendőrnek. Először Miskolcon voltam, majd tisztiiskolára kerül-

tem két évig, ennek 52-ben volt vége. Utána kerültem vissza Győrbe, ahol büntetőbíró lettem. Innen, mivel értelmes gyerek voltam, átvittek az ügyészségre ügyészi nyomozónak. Így kerültem aztán játszani a Petőfi-be, mint ügyészségi alkalmazott. Ott aztán 1956-ig futballoztam, majd megint áthelyeztek Miskolcra. Mikor 57-ben visszakértem magam Győrbe, itt már nem tudtam futballozni, mert a térdem megsérült. Egy tréningmecszen történt, azóta sem jött helyre a térdem, még most is sántítok.”

A sportolói múlt azonban nem hagyja el az embert, később is visszatér.

„Az első falunapra meghívtam a teljes kónyi KISE 11-et, a régi játékos társakat. Egyedül az Aller Géza nem jött el, pedig személyesen elmentem a lakására. Ő már játékosként is olyan volt, hogy érte külön kellett menni, mert mindig elkésett. Addig nem tudtuk elkezdni a meccset, míg az Aller Gézát elő nem kerestük. Akkor ez nem sikerült. A Kiss Gyula sem tudott eljönni, mert tanácsotkár volt valahol Békés megyében. Írt egy szép levelet, hogy az előző pár napon leégett a háza, ezért nem tudott eljönni. Ők tehát hiányoztak, de azon kívül mindenki itt volt, jó volt újra találkozni a régiekkel.”

Csikai Gábor

KISE 11 induló

Mikor a KISE kivonul,
A tömeg zúgni kezd,
Száz torok kiáltja,
Újra győztek
Híres kónyi KISE tizenegy
Hírük nevük rettegett,
Mert győznek mint a fergeteg
A fenegyerekek.

Stramm gyerek a kapus,
A bekek csudajók,
Kitűnök a csatárok,
A halfok nagyon jók
Híres kónyi KISE tizenegy
Hírük nevük rettegett,
Mert győznek mint a fergeteg
A fenegyerekek.

Nagy erővel küzdenek
A védelem csatáz,
Lehet az ellen bármily erős
Mégis meghátrál
Híres kónyi KISE tizenegy
Hírük nevük rettegett,
Mert győznek mint a fergeteg
A fenegyerekek.

28. KÓNYI FALUNAP

2017. AUGUSZTUS 12.

KERÉK-TÓ SZABADIDŐKÖZPONT

- 7:00** Zenés ébresztő
- 8:00** Bika-kupa kispályás labdarúgó torna Kerék-tó Szabadidőközpont
- 9:30** **Kiállítások megnyitója a Faluházban**
Fejezetek a rádiózás és a televíziózás történetéből a
Kónyi Nosztalgia Rádió Közösség interaktív kiállítása
Szabó Istvánné textilszobrász kiállítása
- 10:30** A **Helyi Piac ünnepélyes alapkövetétele** a Vásártéren
- 11:00** A **Kónyból elszármazottak találkozója** a Faluházban
- 15:00** **Megnyitó** – köszöntőt mond **Aller Imre** polgármester
- 15:15** **Bogyoszlói Férfi Dalkör** műsora
- 16:00** **Máté-Schmid Alexandra** énekel
- 16:30** **Starlight Dance SE bemutatója** kónyi gyerekek részvételével
- 17:00** **Hangokba zárva** - Németh Fáni műsora
- 18:00** **Takács Nikolas**
- 18:45** **Kóny Községért Díj ünnepélyes átadása**
- 19:00** **DENIZ**
- 20:00** **Eredményhirdetés – Tombolasorsolás**
- 21:00** **RÁADÁS – Bródy János és zenekara életmű koncert**

Kísérő programok:

Kerék-tó Szabadidőközpont: Gyerekjátékok,

Bajnoki labdarúgó mérkőzés 17 órától

Tájház: megtekintése 10-18

Faluház: Egész napos kiállítás, ERUS jósdája 10-14³⁰-ig

Kerék-tó vendéglő sátor: Gramy-buli

Mindenkit szeretettel várunk!

Kóny Község Önkormányzata

KÓNYI KISBÍRÓ – Kóny Község Önkormányzatának kiadványa. **Szerkesztők:** Aller Imre, dr. Boros István, Csikai Gábor, Szabó Józsefné.
Felelős szerkesztő: Dr. Boros István. **Felelős kiadó:** Aller Imre polgármester. **Készült:** a PALATIA Nyomda és Kiadó nyomdájában.
Felelős vezető: Radek József igazgató